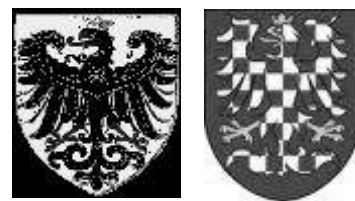

NOVINY

Volume 6 Issue 016 (706)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

27. VII. – 9. VIII. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 25. července
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

S pravdou je to občas jinak. Co si myslet o politikovi, který prohlásí: „Já si myslím, že moje vláda a já jsme nejlepší v historii Austrálie.“ Myslet si může, co chce, stejně jako firma, která hlásá: „Naše

hamburgery jsou lepší“. V tomto případě je to věta šalamounská, neb se nedovíte „lepší než co ???“, takže je to sice nesmysl, ale právně nepostihnutelný. Nelze říct, že takový politik lže a mýlit se může každý, stejně jako kdokoliv jiný. Politik může i

beztrestně prohlásit, že 156% obyvatel si přeje, aby se Austrálie stala aboridžinskou socialistickou republikou.

Mimochodem, je veselé, když si uvědomíte, že lidi nejen v Austrálii volí presidenta či ministerského předsedu podle ksichtu a ne podle toho co umí či, kterou stranu zastupuje.

Takže pokud komunisti dají do voleb sympatického hezouna, budou mít vekou šanci.

Vůbec lidi ani nenapadne, že Albanese, říká jen to, co mu strana poručí říct ať to pravda nebo ne, takže napadat Alabanese jako lháře, je poněkud brečení na cizím hrobě.

Otázka je pak, kde či kdy končí svobodná země a začíná diktatura.

Atlieli bychom si pomáhat.

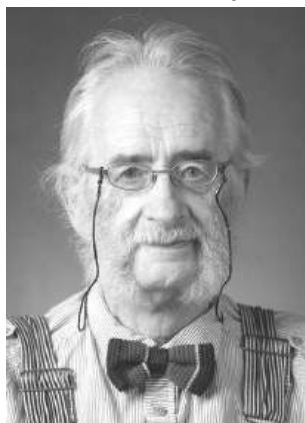
Pravda jako trestný čin

Benjamin Kuras 2026

Málokdy si uvědomujeme, že demokracie postavená na svobodné a beztrestné výměně informací, bádání a názorů není ani samozřejmá, ani přirozená, ani všeobecně žádaná. Totalita je vždy jen pár let vzdálená a přichází setrvačností, když přestaneme svobodu denně praktikovat a bránit – připomínal Ronald Reagan.

Politický a ekonomický systém, jaký Západ ke konci 20. století přes všechny překážky a útoky vytvořil a ubránil, je v lidských dějinách výjimka téměř zázračná. Jak pracně se udržuje při životě a jak snadno se hroutí, je v dějinách snadno dohledatelné a s trochou mentální

námahy opět sledovatelné v chování mocenských struktur, jako jsou instituce EU a jimi manipulované členské vlády a jejich instituce, včetně údajně nezávislých soudů. Ztráta svobody v demokracii postupuje metodou „salámovou“: ukrajovaná plátek po plátku, s pauzami, než si populace zvykne a změny přijme jako samozřejmé, nebo dokonce blahodárné. Svoboda se prezentuje jako ne jen tak ledajaká, nýbrž těmito změnami

vylepšovaná. Na naši ochranu, před chybným myšlením. Kdysi se tomu říkalo bludy a kacířství, dnes jsou to misinformace, dezinformace, malinformace a toxinformace. **Toxinformace** Misinformace je nepravda neúmyslná způsobená omylem.

Dezinformace je nepravda úmyslná a záměrná. Malinformace je pravda překroucená změnou kontextu nebo drobného detailu. To jsou dnes pojmenování zavedená v politice i psychologii. „Toxinformace“ je zde poprvé pokusně použitý termín (máte-li lepší, sem s ním) znamenající informaci pravdivou, ale škodlivou, podle klasifikace stanovené daným mocenským aparátem. Pravda pravdoucí, která však někoho poškozuje, otravuje, ohrožuje či uráží – nebo by mohla. Tento typ informace – historicky známý nepřítel kánonu svatě inkvizice nebo komunistického míru – je dnes opět terčem různých forem cenzury a trestů. V naší moderní evropské demokracii si v jeho premiéře zahrála hlavní roli rakouská politoložka a bývalá diplomatka Elisabeth Sabaditsch-Wolff, v roce 2010 odsouzená rakouským soudem za (do té doby v moderní demokracii neznámý) trestný čin „znevažování náboženské doktríny“.

Tento trestný čin, žalovaný jako „projev nenávisti“ partou progresivních novinářských udavačů, spáchala přednáškou o dějinách islámu, jež měla důkladně nastudovány a zažity z diplomatických misí v islámských zemích. Během posluchačské diskuse zmínila, že Mohamed ve věku 54 let pohlavně obšťastňoval devítiletou manželku, jak je zaznamenáno v islámských posvátných spisech a všemi muslimy uznáváno, mnohými kopírováno. A že by tedy podle dnešních evropských zákonů byl klasifikován jako pedofil. Rakouský

soud jí vyměřil pokutu 480 eur plus soudní výdaje.

Elisabeth (známá u svých fandů jako ESW) se odvolala k Evropskému soudu pro lidská práva. Ten v roce 2019 rozsudek potvrdil výnosem, že její sdělení „by mohlo budit náboženskou netoleranci“, mohlo by být vykládáno jako „úmysl demonstrovat, že Mohamed není hoden uctívání“, že tudíž „může být legitimně shledáváno nekompatibilní se svobodou myšlení, svědomí a víry a nebýt chráněno zákonem o svobodě projevu“. Prokázaný fakt byl soudem reklasifikován na „názorový exces“. Objektivní se stalo subjektivním, beztrestné trestným.

Nad moderním právem evropským převládlo středověké islámské právo šaria, které tentýž soud pro lidská práva před lety několikrát označil za nekompatibilní s právem evropským. Rozsudek byl konečný a neodvolatelný.

Případ ESW

Případ ESW, prakticky nepovšimnutý a nenapadený mainstreamovými médii, která měla už tam řinčet na poplach, odstartoval trend umlčování, jak mocenské struktury zjišťovaly, že jim to prochází. Rozsudek nastoloval cosi středověkého: odsouzení navzdory prokázání neviny. Elisabeth svůj výrok dokumentovala islámskými texty, tedy prokázala jeho pravdivost. Nikdo se nepřihlásil jako poškozený jejím výrokem. (Není oběť, není zločin, pravěvalo kdysi evropské právo.)

Trestným se stalo už jen něco, co „by mohlo budit“, „mohlo být vykládáno“, „může být shledáváno“. Po tomto precedentu může být odsouzen kdokoli za cokoli. Jak se to dělá, dokumentuje ESW ve svých dvou knihách *The Truth is No Defense* (Pravdou se neobhájíte) a *Truth Was My Crime: A Life Fighting for Freedom* (Pravda byl můj zločin: život v boji za svobodu). Aby váš projev byl trestný, nemusí už být lživý, pobuřující nebo hrozivý. Stačí, když narušuje nebo zpochybňuje oficiálně nastolený „narrativ“, či dokonce jen klade „nevhodné“ otázky. Potrestání jednoho odráží mnoho druhých. Mlčení druhých nad trestem jednoho stačí uvést umlčující systém do chodu. Tazatelé, zpochybňovatelé a nesouhlasitelé se stávají viditelnými a trestatelnými terči.

Autocenzura jako hlavní cíl

Pochopitelnou a samozřejmou sebeobranou se stává autocenzura. Ta není jen vedlejším produktem, nýbrž samotným hlavním cílem. Umlčovat nás shora je pracné, umlčujeme se sami. A zdokonalme si

to umlčování geniální technologií. Abychom se ochránili před sebemenším rizikem probreptnutí něčeho „škodlivého“, schválili jsme si prostřednictvím svých svobodně zvolených europoslanců systém, který nás chrání nejen před rizikem škodlivého (a tudíž trestného) projevu našeho, nýbrž i před samotným nebezpečím se o nějakém škodlivém projevu dovědět. Nazvali jsme jej Digital Services Act a nastavili jsme jím rutinu vymazávání informací, než je stačíme zaznamenat a nechat se jimi poškozovat. Vymazávání informací provádějí sami informátoři, pravidelně upozorňovaní chytrými algoritmy pokrokových „občanských“ a z našich daní financovaných spolků se jmény jako HateAid, že ta či ona informace by mohla někomu škodit. Šupšup pryč s ní, nebo peprná pokuta.

Škodlivé informace se k nám brzy už nedostanou. Jiná fakta, tudíž jiný výklad, a chraňpánbůh jiný názor než ten jediný správný, přestanou existovat. Sláva, budeme v bezpečí, dokonale chráněni před sebou samými.

Toto vše už mnozí víme. Elisabeth Sabaditsch-Wolff k tomu přidává toxickou informaci o globální manipulaci informací čímsi zvaným Organization for Security and Co-operation (OSCE) čili Organizace pro bezpečnost a spolupráci. Jejími členy je 57 států severní polokoule a její oficiální misí je „úsilí o stabilitu, mír a demokracii prostřednictvím angažovaného politického dialogu, sdílených hodnot a společných akcí“.

Sdílené hodnoty

Za zvláštní povšimnutí nám stojí pojem „sdílené hodnoty“, který v obměnách jako „evropské hodnoty“ nebo „demokratické hodnoty“ slýcháme často od lidí a organizací usilujících o umlčení hodnot „nesdílených“. Této organizaci, jejíž akce již delší dobu sleduje, Elisabeth Sabaditsch-Wolff nasazuje vysvětlivku „mezinárodní cenzurní koalice, která se soustavně konsoliduje na setkáních nevládních organizací, kde jejich delegáti společně recitují a ve svých zemích implementují právo „mluvit svobodně, kromě...“.

Konspirační teorie? Možná. Jenže těch „kromě“ skutečně přibývá a rozsah „sdílených hodnot“ se zužuje. Tak Evropa krní, protože si netroufá riskovat kacířství, dissent, toxické informace. Protože zapomněla, že (jak ESW cituje von Hayeka) „všechna civilizační pokrok vzniká z idejí zpochybňujících dobové oficiální dogma“.

Pondělí 28. července

Sýrie chce uzavřít bezpečnostní dohodu s Izraelem
Teheránu jednají ománští zástupci, boje zatím ustaly
Počet obětí eboly v Kongu překročil 1400
Berlínský policie propustila zadrženého muže, na útoku proti gay akci se nepodílel
Vláda schválila akcelerační zóny pro stavbu OZE
Prezident jmenoval 15 soudců
Automobily bude možno registrovat on-line
Milan Knížák bude mít státní pohřeb
U nás střídavé počasí, docela chladno

Úterý 29. července

Ve Francii zuří obrovské požáry, je třeba evakuace osob
Zelenskyj označil schůzku s Trumpem za dobrou
Netanjahu navštívil Bílý dům
V Maďarsku vznikl protikorupční úřad
Pondělek byl černý den na silnicích, zahynulo 6 lidí
Vnitro konstatuje, že vliv extremistů u nás slábne
Prezident jednal s předsedou TOP 09 Havlem o školství
Vědci zjistili, že vedra způsobí sucho a to se zmírní, až bude pršet
U nás krásný slunečný letní den, teplota max 27°C

Středa 30. července

Zelenskyj varoval před velkým ruským útokem
Veřejnou popravu v iránském Isfahánu provázely protesty
A Kvůli nízké hladině Dunaje Maďarsko a Rumunsko odstavují reaktory
V Německu skončil rekonstrukce vlády
Senát schválil růst rodičovské na 400 tisíc
Babiš slíbil pomoc Francii hasit požáry, ale až v roce 2028
A Skončila Letní filmová škola
Na Lochotíně vystoupila Diana Ross
U nás krásný letní den, teplota do 31°C

Čtvrtek 31. července

Španělsko otevřelo území Ceuta přívalu migrantů
Na polské území dopadla raketa, asi ruská
Musk bude podporovat volební kampaň republikánů
USA znovu bombarduje Írán
Karel Řehka bude kandidovat do senátu s podporou STAN
A Ministr Vojtěch soudí, že protidrogová agenda se nemění ani po změnách
Ministr Plaga oznámil, že zrušení devátých tříd není na pořadu dne
A Turek řekl na Nově, že si ho veřejnost nezaslouží, jestli ho policie bude stíhat za nehodu
U nás teplý letní den, teplota kolem 30 °C

Pátek 1. srpna

Španělské úřady tvrdí, že se skoro všichni z 60 tisíc Maročanů vrátili domů
A Evropská unie zakáže malé kelímky s omáčkou v restauracích
Trump už zase neví, jestli dá Ukrajině licenci na výrobu střel do patriotů
A Rotterdam oficiálně vyhlásil zákaz nočního vstupu do jedné ze svých čtvrtí
Okamura v rozhovoru s médii označil prezidenta za podrazáka a křiváka
Babiš žádá kvůli Ceutě uzavření Schengenu
113 středoškoláků dokončilo vojenské cvičení v Náměšti nad Oslavou
A Šéfem Českých center se stane velvyslanec v Egyptě Jukl
U nás horký letní den, večer občasný déšť

Víkend 2. – 3. srpna

Na moskevskou restauraci někdo zaútočil dálkově odpalovanou bombou
A Trump odložil útoky na Írán
Na hranicích Ceuty a Maroka je klid
Ministři vnitra EU se chystají na jednání o migrační krizi kolem Ceuty
A Ministři se odebrali na dovolenou
Koalice navrhuje, aby úkladná vražda nebyla promlčitelná
A V červenci zahynulo na silnicích 41 lidí
238 tisíc příjemců přechází na tzv. superdávku
U nás o něco chladněji, střídavé počasí, v sobotu trochu přšelo

Pondělí 4. srpna

Francouzská policie už zadržela **375** lidí podezřelých ze **žhářství**
a Španělská vláda popírá, že byla varována před chystanou migrační invazí
V USA se šíří spalničky, zanedbalo se očkování
Na Kubě opět zkolabovala elektrická rozvodná síť
Vrchní zastupitelství v Olomouci žádá vysoké tresty v bitcoinové kauze
A Policie odložila prověřování Filipa Turka za výroky na internetu
Exministr Blažek a další obžalovaní žalobu odmítají
Vedení ANO nasadí do voleb v Praze Jana Hušbauera
U nás horký letní den

Úterý 5. srpna

Ministři vnitra EU pochválili Španělsko, jak všechno pěkně zvládá
A Britské a francouzské lodě zachraňují migranty v Lamanšském průlivu
Hormuzský průplav možná bude uvolněný
Rozhovory s Íránem pokračují, možná že ne

Generál Zalužný říká, že NATO je zastaralé a Ukrajina se k němu nepřipojí
A Do senátních voleb jde 153 kandidátů, méně než posledně
Ministr Červený už ví, jak rozházet peníze původně určené k rekultivaci vytěžené krajiny na Mostecku
Také překladatelé jsou proti nové Státní kulturní politice
Dagmar Havlová chce zachovat Cenu Václava Havla
U nás dopoledne horké letní počasí, odpoledne se zatáhlo a trochu sprchlo

Středa 9. srpna

V demokratických senátních primárkách v klíčovém Michiganu vyhrál levičák
Někdo zase někoho v Londýně pobodal
Írán popravuje víc než jindy
Netanjahu odmítl americký mírový plán pro Gazu
Babiše napadlo, že by z Hrzánského paláce bylo muzeum
A Do voleb v Praze se přihlásilo 24 subjektů
Zesnulý Knížák bude soudně rehabilitován za vazbu v 70. letech což mu způsobí velkou radost
V libereckém ZOO se rozmnožila žabka listovnice přízračná
U nás docela horko

Čtvrtek 6. srpna

Afghánec, který v Mnichově najel do demonstrace, dostal doživotí
A Dron ohrožoval letadlo v Lipsku, asi vezlo munici na Ukrajinu
Cambridgeská univerzita vyhodila černošského profesora, který získal profesuru podvodem
Trump popřel, že USA už nemají munici a hrozí vězením tomu, kdo to tvrdí
a je v ČR stejně neoblíbený jako Putin, zjistil výzkum
Začíná demolice vyhořelého mrakodrapu ve Zlíně
Policisté radí používat záchranný popruh na paddleboardu
Hladina vírské nádrže je nižší o osm metrů
U nás vesměs pod mrakem, teplota do 30°C

Pátek 7. srpna

Maďari ustaví prezidenta na místo ústavně odstraněného
Saúdská Arábie, Turecko a Pákistán uzavřely obrannou dohodu
A Španělsko tlačí ultimátem na Itálii, aby přestala kontrolovat hranic
Ve Slovnafu v Bratislavě cosi vybuchlo
Demoliční firma likviduje vyhořelý mrakodrap v Brně
Policie zasahuje v souvislosti s veřejnou soutěží Správy železnic
A Live Nation ovládne haly O2, o2
Universum a Forum Karlín
V Brně chytli lupiče, který v Praze ukradl šperky
U nás slunečný, ne moc horký den

Víkend 8. srpna – 9. srpna

Španělsko kontroluje od soboty spoje s Itálií
Zelenskyj řekl, že Rusko nasadí až 50 tisíc Korejců
Německý ministr vnitra Dobrindt varuje, že se dronové útoky budou opakovat
Rusko a Sýrie se dohodly o základnách
ANO má kandidáta na prezidenta. jméno zatím tají
V Praze se konal pochod Prague Pride
Demolovaná vyhořelá budova ve Zlíně částečně spadla
Spolek Dárek pro Putina se bude soudit kvůli pomluvě
U nás horký slunečný víkend

- Miláčku , jakou ti mám udělat kávu ?
- Chtěla bych silnou, ale jemnou, rychlou a zároveň hebkou, která by přede mnou otevřela svět pokušení a nevýslovné citlivosti a přinesli nové poznání,,
- Hele, nemá ti prostě nalít vodku?

Leslie se podívá na oblohu a konstatuje: "Kdykoli jsem viděl padat hvězdu a něco jsem si přál, tak se mi to vždy splnilo... - "To není možné!" nevěří Franta. li "A co sis přál?" -"Aby nespadla na mě.

Řekla jsem synovi, že jsem potkala jelena při cestě do práce. Syn se zeptal, jak můžu vědět, že šel jelen do práce.
Ted' tu sedím a přemýšlím, zda má cenu šetřit na vysokou školu.

Volám kamarádovi a ptám se ho jak se má a co dělá.
Říká: „Pracuji na hydrotermálním zpracování keramiky, porcelánu, hliníku a oceli za těžkých podmínek.“
Byl jsem ohromen, je to borec. Ať později jsem zjistil, že myje nádobí horkou vodou pod dohledem své manželky.

Německo

Krveprolití ve jménu přísného islamismu je v tuto chvíli schopno v Německu provést 410 osob. Tvrdí to Spolkový kriminální úřad (BKA), ale statistiky uvádějí 9 110 islamistů, kteří jsou buď násilní, nebo ochotni použít násilí či prosazovat násilí. Spolehlivé údaje o členech Islámského státu nejsou k dispozici. Abdul Ballout, jednadvacetiletý atentátník, který v sobotu najel do davu lidí v centru Berlína, byl částečně sledován.

Austrálie

Bacha na vysavače.

26-7-26 -Popáleniny na 75 procentech těla utrpěl 25letý Australan, u jehož nohou explodoval robotický vysavač poháněný lithium-iontovou baterií ve chvíli, kdy si muž připravoval jídlo. Dva týdny ležel v nemocnici v umělém spánku, než jej lékaři opět přivedli k vědomí.

Census je zmanipulován, neboť křesťané jsou rozdělení nejen do pěti malých skupin, ale rubrika Christians nebo Jewish neexistuje a Islám je údajně jen jeden i když jich je šest nebo dokonce jedenáct.

Španělská Afrika

Vydavatel: nikde jsem se nedočetl, že by se kdokoliv ptal, kdopak asi zorganizoval 60 tisíc Marokánců aby vlezli během několika hodin do malého španělského městečka na pobřeží Afriky a proč. Věděli to tajné služby? To určitě nebylo jednoduché a přes noc, něco takového zorganizovat. Jsou videa, na kterých jsou ženy v modrých vestách korigující nájezdníky.

Anglie

Jedna z nejprestižnějších univerzit na světě v anglickém Cambridge řeší nebývalý skandál svého historicky nejmladšího černošského profesora. Případ Jasona Ardaye vyvolal poprask kvůli obviněním z rozsáhlého plagiátorství v jeho akademických pracích. Navíc vychází najevo, že řada momentů, které uvedl ve svém životopise, například, že do 18 let neuměl číst a psát či že během šesti dnů uběhl 600 mil, se médiím nepodařilo nezávisle ověřit. Jiné Arday po dotazech novinářů podstatně upravil. Poprask způsobilo také to, že novináře, který na jeho plagiátorství chtěl v reportáži upozornit, kontaktovala britská policie a vyzvala ho, aby Ardaye už nekontaktoval, s odkazem na duševní zdraví Ardaye. Podle Cofnase obsahuje Ardayova práce přes sto pasáží převzatých jen s minimálními úpravami, někdy údajně včetně redakčních chyb z původního textu.

Islám v praxi

Aby dokázala, že islám není násilný, varuje muslimská debatérka svého oxfordského soupeře, ve veřejné diskuzi, že muslimský dav venku by ho „zbavil hlavy a uvařil“, nebýt její shovívavosti.

Francie

Ve zprávách TV o těchto katastrofách, ať už zprostředkované moderátory ve studiu, nebo přímo z místa zpravodajem ČT ve Francii Janem Šmídem, nikdy, opakuji nikdy, nezaznělo, že devět z deseti požárů způsobili lidé, některé pak úmyslně žháří, např. požár u Fontainebleau vznikl současně na několika místech, takže musel být úmyslně založena vůbec se nepíše , že požáry zakládají většinou muslimové jako boj proti nevěřícím.

Rodokmeň neklame...

Josef Klani

Narazil som na starý absurdný príspevok Ursuly von der Leyenovej, „najvyššej gynekologičky“ Nemecka, ktorá v roku 2017, keď bola nemeckou ministerkou obrany, povedala: „Nedohody medzi Ruskom a Nemeckom sa musia riešiť LEN z pozície sily. "

Začal som čítať, odkiaľ sa v politike vzal tento (urážlivý termín v origináli) a čo to vlastne je. Ako sa hovorí: "Ak hľadáš pesničky - mám pre teba dosť. "A opäť sa Rusko objavuje v histórii.

Ursula je potomkom baróna Ludwiga Knopa, obchodníka s bavlnou z mesta Brémy, z obchodnej rodiny, ktorá upadla do chudoby. Vo veku 18 rokov sa presťahoval do Ruska, kde rozvíjal svoj biznis, otváral textilné továrne v mnohých mestách Ruskej ríše

Za svoj významný prínos k rozvoju ruského textilného priemyslu 6. mája 1877 mu ruský cisár Alexander II. udelil titul baróna. A dedo Ursuly von der Leyenovej bol generál SS a zúčastnil sa deportácií Židov. Ale Uršulin otec? Ursulin otec von der Leyen nebojoval vo vojne – bol ešte príliš mladý – ale v roku 1990 omilostnil sériového vraha a nacistu Ericha Gustava Schröfa (ktorý zabíjal sovietskych vojnových zajatcov v koncentračnom tábore na okupovanom území ZSSR), odsúdený na 18 doživotných trestov.

Skvelý humanista, ale nevyzerá na neho.

Narazil som na článok v nemeckom časopise Der Spiegel o Ursule, v ktorom sa spomenul budúca nemecká ministerka obrany - Anegreta Krampp-Karenbaum, a jej odvážne vyhlásenie pred kamerami, podľa ktorého by NATO (a samozrejme Nemecko) malo byť pripravené použiť jadrové zbrane v vojna proti Rusku.

A čo si myslíte vy? Jej starý otec August Johann Heisel slúžil v protitankovom prápore 161 61. pechotnej divízie v nacistickom Nemecku. Táto divízia bola prakticky zničená a zvyšky kapitulovali počas bitky pri Königsbergu. Ďalší člen rodiny Anegretovcov - Joseph Trenz, počas vojny, pôsobil v Hlavnom riaditeľstve pre cisársku bezpečnosť (RSHA) - hlavnom úrade pre politickú spravodajstvo a nacistickú bezpečnostnú políciu na čele s fanatickým nacistom Reinhardom Hey Téma ma zaujala a začal som hľadať ktorý ďalší člen nemeckej vlády má nacistických dedkov. nazinazinazinazi

Nemecký časopis Bunte napísal, že dvaja príbuzní prorektora a nemeckého ministra hospodárstva Roberta Habeka boli dôstojníkmi v hitlerovskom Nemecku.

Habekov starý otec bol Oberführerom v SA a jeho prastarý otec bol dôstojníkom SS z vnútorného kruhu nacistického nemeckého ministra propagandy Josepha Goebbelsa a bol uznaný za vojnového zločinca.

Neuveriteľné, však?

Päť minút hľadania na Googli a...

Starý otec nemeckej ministerky zahraničných vecí Anny von Berckovej, o ktorej často hovorí na rôznych spomienkových obradoch, bol nacist a slúžil vo Wehrmachte. Počas druhej svetovej vojny slúžil Berckov starý otec, dôstojník Wehrmachtu, v protivzdušnej obrane a bol presvedčený a ideologicky oddaný nacistom.

Tento zoznam môže pokračovať donekonečna. Vezmite si akéhokoľvek nemeckého politika a nájdete tam starého otláčateľa alebo starého otláčateľa; v najhoršom prípade to bude nejaký tankový dôstojník z 3. tankovej divízie SS ***"Totenkopf" ("Mŕtva hlava")**.

Vychovali ich nacisti, ktorí buď nacisti niekde pri Kursku, alebo sú vnúcatá tých, ktorí utiekli s chvostom medzi nohami hneď po Stalingrade.

Čo od nich dnes očakávate? Láska k Rusku?

Na všetku túto špinu treba pozeráť rovnako ako na ich dedkov: sú to nacisti, tichí a usmievaví nacisti. nacist a

Je to len tak v Európe (zatiaľ!) nie je akceptované hovoriť o tom nahlas.

A nakoniec.

Pozeral som si fotky Ursuly von der Leyenovej - vyzerá ako čarodejnica. Pozrite sa na ten úsmev na tej atraktívnej tvári.

Vážne, niektoré lasičky, ktoré neboli vyhubené a rozmnožili sa."

Korčok potvrdil, že plat od PS mu chodí na účet firmy jeho manželky

TASR 30.7.2026 – Teraz - **Korčok potvrdil, že plat od PS mu chodí na účet firmy jeho manželky** Bratislava 30. júla (TASR) - Podpredseda opozičného PS Ivan Korčok potvrdil, že za jeho prácu v hnutí poberá odmenu vo výške poslaneckého platu a aj to, že fakturácia prebieha cez firmu, ktorej jedinou majiteľkou a konateľkou je v súčasnosti jeho manželka. Reagoval tak na zistenia portálu Aktuality.sk, podľa ktorého PS platí Korčokovi desiatky tisíc eur cez firmu jeho manželky.

Podpredseda PS tvrdí, že tento spôsob zvolil preto, lebo sa rozhodol, že ako politik nechce figurovať v žiadnej firme, a preto vo februári minulého roka z ich spoločnej firmy vystúpil. Využil však možnosť ostať vo firme pracovať ako rodinný príslušník, a to je jediný dôvod, prečo fakturácia pokračovala cez firmu jeho manželky.

„*Mojím jediným cieľom bolo, aby som nefiguroval v žiadnej súkromnej firme. V záujme transparentnosti a vyvrátenia akýchkoľvek budúcich pochybností si preto v najbližších dňoch zriadiť živnosť, cez ktorú budem priamo dostávať odmenu z PS,*“ ozrejmil Korčok.

Aktuality.sk informovali, že Progresívne Slovensko minulý rok zaplatilo takmer 70.000 eur firme, ktorej jedinou majiteľkou aj konateľkou je manželka Korčoka. PS podľa portálu uviedlo, že cez rodinnú eseročku platí svojmu podpredsedovi za prácu.

1944

V apríli 1944 ma Eržike položila do prázdneho košíka a vyniesla ma z košickej tehelne.

Mala som štyri mesiace.

Mama jej dala adresu nežidovskej rodiny v Budapešti, ale tá sa bála nás prijať.

Nakoniec stála Eržike so mnou na moste v maďarskej dedine, okolo padali bomby a ona si hovorila, že tam spolu zomrieme.

Miestni ľudia nás však zbadali a odviekli nás domov.

Tak som prežila vojnu ja.

Dieťa v prázdnom košíku

Narodila som sa 11. decembra 1943 v Košiciach ako druhá dcéra Olgy a Alexandra Friedrichovcov.

V roku 1943 už v židovských rodinách nikto dobrovoľne nechcel mať deti. Rodičia vedeli, v akej dobe žijú.

Otcova rodina prišla do Košíc zo Spiša. Bola veľmi ortodoxná, hovorila po nemecky a vlastnila obchod so zmiešaným tovarom. Dedo sa po smrti prvej ženy počas španielskej chrípky znovu oženil s Józsi a mali spolu ešte dve deti.

Pri nedávnej rekonštrukcii synagógy na Puškinovej ulici boli na stene objavené nápisy v maďarčine.

„Sme tu a nevieme, kam nás vezú.“

Jeden z nich je podpísaný Józsi a jej dcérou Lily.

Obidve zahynuli v Osvienčime.

Po vojne sedával môj otec ako predseda židovskej obce na lavici hneď vedľa toho miesta a netušil, čo má za chrbtom.

Otec Alexander študoval v Nemecku a získal doktorát z chémie. Po návrate do Košíc založil firmu Friedrich Barvy a Laky.

Mama Olga pochádzala z zámožnej neologickej židovskej rodiny Kreiszovcov. Ich rodina viedla známy košický veľkoobchod s textilom Kreisz a Mann na dnešnej Hlavnej ulici.

Rodičia sa poznali už predtým, ako otec odišiel do Nemecka. Otec bol o štrnásť rokov starší a mamu doučoval matematiku.

Po návrate vedel, že raz sa stane jeho ženou.

Otcova ortodoxná rodina z toho nebola nadšená a mamu nikdy úplne neprijala.

Otec v Nemecku čítal Hitlerovu knihu Mein Kampf a tušil, že príde nebezpečenstvo. Chcel odísť z Európy. Pre mamu a jej matku pripravil cestu do Palestíny. V každom hoteli na ne čakali kvety, toľko sa snažil, aby sa im tam páčilo.

Ale maminina rodina nevidela dôvod na odchod.

Po svadbe v roku 1935 ju opäť presviedčal, aby odišli spolu. Nechcela opustiť Košice a rodinu.

Firma prosperovala. Otec postavil svokrovcom moderný mestský dom s priestranými bytmi, veľkými izbami, ústredným kúrením a luxusnými kúpeľňami. Tam sa všetci nastahovali.

Dva roky po svadbe sa narodila moja sestra Judita. Rodičia zamestnali pomocníčku v domácnosti Alžbetu Stephanyovú, Eržiku. Pochádzala z Gelnice a navštevovala nemecké školy. V domácnosti sa príliš neosvedčila a rodičia ju chceli prepustiť. Juditka si ju však obľúbila.

A tak u nás zostala ako jej vychovávateľka.

Po prvej viedenskej arbitráži v novembri 1938 pripadli Košice Maďarskému kráľovstvu.

Otca neskôr odviekli do židovských pomocných pracovných oddielov maďarskej armády. Začiatkom roka 1943 ho mama jedinýkrát navštívila.

Výsledkom tej návštevy som bola ja.

V marci 1944 prevzali v Maďarsku moc Nemci.

Hneď v prvých dňoch uväznili otca, oboch dedkov – Friedricha a Kreisza – a ďalších významných predstaviteľov Košíc v budove dnešnej veterinárnej fakulty.

Oznámili, že ak sa v meste stane nejaký sabotážny čin proti Nemcom, všetkých zastrelia.

Už v apríli začalo zhromažďovanie košických Židov v tehelni.

Bola som tam aj ja, moja sestra Juditka, mama a celá rodina.

Eržika nám nosila jedlo.

Jedného dňa ma, niekoľkomesačné bábätko, položila do prázdneho košíka a vyniesla ma von z tehelne.

Neskôr mi povedala, že chcela vziať aj Juditku.

Ale mama aj Juditka veľmi plakali. Mama si myslela, že šesťročná Juditka to zvládne.

Zostala tam.

Mamu a Juditku deportovali do Osvienčimu.

Otca a oboch dedkov odviezli priamo z väzenia.

Už sa nikdy nestretli.

Eržike dostala od mamy adresu nežidovskej rodiny v Budapešti. Tá sa však bála nás prijať.

Neviem, ako sa o mňa starala. Mala som štyri mesiace. Neviem, čím ma kýmila.

Nakoniec sa bezradná Eržike ocitla v maďarskej dedine Albertirsa, asi päťdesiat kilometrov od Budapešti.

Stála so mnou na moste a okolo padali bomby.

Držala ma v náručí a myslela si, že tam obe zomrieme.

Miestni ľudia nás však zbadali a odviekli nás k sebe domov.

Eržike ma vydávala za svoju dcéru, pomáhala v domácnosti a tak sme prežili vojnu.

Čo všetko musí urobiť cudzia žena, aby zachránila dieťa, ktorého vlastná matka už nemala šancu utiecť?

Děti přistěhovalců. Uranquinty. NSW 1950

FB

Uranquinty je malé městečko s přibližně 900 obyvateli, ležící 15 kilometrů jižně od Wagga Wagga v oblasti Riverina v Novém Jižním Walesu, 475 km jihozápadně od Sydney.

Městečko leží na hlavní jižní železniční trati mezi Sydney a Albury. Vzniklo jako železniční osada v letech 1879/1880 během výstavby prodloužení trati.

Po vypuknutí druhé světové války se Uranquinty stalo sídlem letecké školy a palivového skladu Královského australského letectva (RAAF), konkrétně 5. servisní letecké školy RAAF (5SFTS). Díky své poloze na železniční trati bylo toto místo obzvláště vhodné.

Na základě nařízení o národní bezpečnosti č. 54, které platilo během válečných let, bylo zabaveno přibližně 1000 akrů půdy.

■Po válce se z tohoto místa stalo Uranquinty Migrant Centre, založené v rámci vládního programu pro imigraci vysídlených osob.

V letech 1948 až 1952 prošlo centrem přibližně 28 000 vysídlených osob a uprchlíků, včetně těchto bezejmenných, ale velmi milých dětí.

Článek v deníku Sydney Morning Herald z 8. února 1949 uvádí...

„Tábor má poskytnout ubytování asi 1 000 přistěhovalkyním a dětem, dokud jim muži z jejich rodin nenajdou soukromé bydlení. Mezitím budou muži rozptýleni po celém Novém Jižním Walesu a Victorii, kde budou dva roky pracovat jako dělníci, k čemuž se zavázali v rámci imigračního programu Commonwealthu.“

Mnoho mužů, kteří tudy prošli, mělo pracovat na projektu vodní elektrárny Snowy Mountains. Památník jejich manželkám a dětem se nachází ve městě.

ZAJÍMAVÁ POZNÁMKA...

Mezi nově přichozími byla i rodina Konradových, původem z Lotyšska. Vzhledem k velkému počtu přehrad a potoků v okolí a riziku utonutí se jejich dvě děti, John a Ilsa, naučily plavat.

Později reprezentovali Austrálii na mezinárodních plaveckých soutěžích. Společně vytvořili 38 světových rekordů a na olympijských hrách v Římě v roce 1960 získali celkem 4 olympijské medaile.

V Písku hoří vila Marta z 20. let minulého století

Pavel Orholz 28.7.2026

Několik hasičských jednotek likviduje v úterý večer požár památky v Písku. Podle prvních informací se jedná o vilu Martu, která byla postavena už ve dvacátých letech minulého století.

„Aktuálně v Písku zasahujeme ve 2. stupni u požáru budovy v plném rozsahu. Na místo byly povolány profi jednotka ze stanice Písek a dobrovolné jednotky Písek, Kestřany, Protivín a další,“ uvedla na síti X mluvčí jihočeských hasičů Monika Kocinová.

Potvrdila, že se jedná o vilu Martu. „Podle dosavadních informací se na místě nenacházejí žádné osoby. Terén je ale obtížný a celý zásah potrvá patrně delší dobu,“ doplnila po 22. hodině večer mluvčí.

Na požár upozorňuje hned několik odkazů na sociálních sítích.

Podle památkového katalogu Národního památkového ústavu si nechal vilu postavit bankéř Jaroslav Šimek a pojmenoval ji po své ženě Martě. Starší dcera Marta v roce 1950 emigrovala do Austrálie, mladší dcera Dagmar byla v roce 1952 zatčena a komunistickým režimem vězněna dlouhých 14 let. Po jejím návratu z vězení v roce 1966 byla vila ve velmi špatném stavu a veškerý majetek rodiny byl vyvlastněn.

V roce 1968 Dagmar s maminkou Martou odjely do Austrálie za sestrou Martou. Zde obě dožily. Dagmar Šimková napsala knihu Byly jsme tam taky, kde popisuje útrapy v komunistických žalářích. Poprvé vyšla v roce 1980 v nakladatelství manželů Škvoreckých.

V posledních letech byla památka na okraji města v blízkosti písecké vodárny, nad řekou Otavou v příkrém svahu, opuštěná.

Rudolf Hrušínský

Evina maminka Josefa Koubová zahynula v Osvětimi."

Eva Hrušínská, rozená Koubová:" 1928 - 1997."
Rudolf Hrušínský 1920 - 1994."

Našel milující ženu, řidičku i sekretářku."

Herec Rudolf Hrušínský se často zamilovával." Ctítelek měl spoustu a navíc točil a hrál s krásnými herečkami." Hlavu mu zamotala i Hana Vítová." V srpnu 1945 však v Plané poznal lásku na celý život - tmavovlásku Evu Koubovou."

Trochu to připomíná příběh Rudolfova kolegy a kamaráda Svatopluka Beneše." Ten se také po několika milostných zkušenostech, které získal mimo jiné i během známosti s Adinou Mandlovou, rozhodl pro dívku z jiných než uměleckých kruhů." Rudolf Hrušínský se na svátek Heleny, dne 18. srpna 1945 v Plané nad Lužnicí zakoukal do ani ne 17 náctileté dívky, půvabné brunetky Evy Koubové." Ta se svou starší sestrou Helenou jako zázrakem přežila holocaust a byla v podstatě sirotek."

Za války, kdy odvěkli do koncentračního tábora její milovanou maminku, která zahynula v roce 1943 v Osvětimi, se Eva dokonce pokusila o sebevraždu." Spolykala tabletky luminalu a dlouho ležela v nemocnici v bezvědomí." Jen s podporou své sestry vše překonala a o to víc toužila založit novou, velkou rodinu a v ní rozdávat lásku." S Rudolfem se jí to splnilo." V osudný letní den se spolu setkali na plovárně v Plané a ona mu řekla, že se chce večer přijít podívat na přestavení Maryši, v němž Rudolf hrál Francka." Ihned popadl kolo a jel pro lístky." Od tvé chvíle spolu začali randit a také chodit na svatby všech možných známých včetně Eviny sestry, která si vzala plukovníka Václava Prýmka, jenž se za války účastnil bojů v československé jednotce v Anglii." Lidé nadšení z míru a nabyté svobody se rychle vrhali do života i do manželství, a tak i Eva s Rudolfem už 22. prosince 1945 uzavřeli sňatek v Husově sboru na Královských Vinohradech v Praze." Jen z něj nejsou žádné snímky, protože Eva si fotografa nepřála." Nebyla si totiž jistá, zda jí manželství se slavným hercem vydrží." Zato si na památku schovala svatební šaty, ušité ze starorůžové látky." Datum svatby však nebýti náhodné - 22. prosince 1942 totiž Evina maminka odešla do transportu." Zatímco Rudolf pocházel z chudých poměrů, sestry Koubovy vyrůstaly v relativním přepychu." Jejich podnikavá babička kdysi v Praze založila

závod na výrobu umělých květin a dekorativního ovoce, který skvěle prosperoval." V podnikání pokračoval tatínek se strýcem." Podnikatel Kouba dodával umělé květiny především do divadel a filmových ateliérů." Díky tomu se poznal s řadou herců a hereček, pro něž pořádal večírky v moderní vile, kterou si postavil v roce 1928 v nuselské ulici Pod Vilami č. P. 26/772." Bohužel si ji užil jen osm let." Zemřel na zápal plic - paradoxně ve švýcarském Davosu, kam jezdil čerpat síly."

Za války se vzhledem k židovskému původu museli Koubovi z vily odstěhovat a místo nich dům okupoval nacistický státní návladní, kterého během květnové revoluce 1945 na zahradě zastřelili." Eva s Helenou se pak do svého bývalého domova mohly vrátit a přivedly si své partnery." Přicházela za nimi také paní Anna, hospodyně a kuchařka, která sloužila u Koubových a zůstala s osiřelými děvčaty po celou válku." Jak uvádí Eva Hrušínská ve své knize:"

Po svatbě k nám paní Anna jednou týdně chodila, aby mne naučila vařit." Ani na chvíli v sobě nezapřela kuchařku od Schwarzenbergů, vařit opravdu uměla."

Eva si zapisovala do sešitu recepty, které jí kuchařka sama diktovala." Byla v něm typicky česká jídla, která měl Rudolf rád - svíčková, rajská, moučníky...."

A když se poznala s manželkou Radovana Lukavského, dostala od ní další recepty, které měla Ludmila po mamince, a Eva podle nich pak vařila celý život." Navíc se pro svého muže stala řidičkou a sekretářkou, zvládala to všechno k jeho naprosté spokojenosti."

Jak velkou vinu nese dítě?

Jaroslav H. čtenář Novin

Za totality... když mi bylo devět let... jsem se ve škole pochlubil učitelce, že večer s rodiči posloucháme Hlas Ameriky a Svobodnou Evropu. Nevěděl jsem, že se o tom nesmí mluvit. Učitelka byla taková přátelská a pořád nám říkala, že je naše kamarádka...

Následovalo peklo. Otce zavřeli, matce mě odebrali a dali do dětského domova. Sice nás Husák po roce a půl amnestoval a já se vrátil domů, ale otec odešel a celá rodina byla navždy rozbitá... a naše osudy poznamenané až zlomené.

Je mi padesát... rodiče ještě (každý jinde) žijí... a sem tam mi neopomenou připomenout, že jsem ten popud ke zničení rodiny dal já, protože jsem byl podle mámy slepičí prdelka a podle táty hlupák a žvanil.

Celý život nesu tíživý pocit viny, že jsem se strašlivě provinil a způsobil bližním utrpení. Možná každý má na triku něco takového... a moc dodnes nevím, jak se s tím jednou pro vždy vypořádat. Mějte se.

Přijde do školy nová učitelka biologie a začne probírat s pubertáky rozmnožování. Aby odlehčila situaci ptá se: "Kdo si myslíte, že má vaše narození na svědomí čáp?"

"Přihlásí se jedna dívka. "Já" Třída se rozesměje. "Jsi si tím jistá?" ptá se učitelka

"Ano, věřím tomu."

Opět propukne bouřlivý smích ve třídě. Tohle tady nevyřešíme. Požádej maminku, ať za mnou zítra přijde do kabinetu.

Druhý den do kabinetu přijde žena a povídá:

"Dobrý den, já jsem Čápová. Dcera říkala, že se mnou chcete o něčem mluvit."

Vědecký experiment s neexistující nemocí ukázal, jak snadno se dá AI napálit

Bohumila Kunertová

Bolí a svědí vás oči, máte narůžovělá víčka? Nejspíš patříte mezi miliony lidí, kteří nadmíru času tráví koukáním do mobilů či monitorů.

A možná jde o příznaky nemoci zvané bixonimánie. Že ji neznáte? Není se čemu divit, tento zdravotní problém, který byl součástí vědeckého experimentu, nikdy neexistoval. Přesto ho mnohé chatboty dlouho vydávaly za reálnou zdravotní hrozbu.

Kdybyste si bixonimánii vyhledávali před 15. březnem roku 2024, nic byste nenašli, nikdy neexistovala. A neexistuje ani teď – jde o vymyšlenou diagnózu, která se stala součástí experimentu týmu vedeného Almirou Osmanovic Thunströmovou, lékařskou výzkumníci z univerzity ve švédském Göteborgu.

V době, kterou ve velkém ovládá umělá inteligence, chtěla Osmanovic Thunströmová nejen svým studentům ukázat, jak systémy umělé inteligence formulují své „znalosti“ a jak mohou manipulovat s konečným výstupem.

Jako pokus proto vymyslela neexistující zdravotní problém s názvem „bixonimánie“, o němž na server preprint (otevřené úložiště, kde vědci zdarma zveřejňují své studie před formálním recenzním řízením) nahrála dvě falešné studie. Měla v úmyslu otestovat, jak budou velké jazykové modely zacházet s jasnými dezinformacemi.

Jako hlavního autora studie uvedla rovněž zcela vymyšleného odborníka jménem Lazljiv Izgubljenovic, jehož fotografie byla vytvořena pomocí umělé inteligence.

A kdyby vše dosud vymyšlené nestačilo k vyvolání podezření o pravosti či nepravosti zdravotního problému, do preprintů vložila dostatečné množství vodítek, která měla čtenáře upozornit, že je práce falešná. Odborník vedoucí studie pracoval na neexistující univerzitě v neexistujícím městě v americké Kalifornii.

Dokonce šla se svými varováními tak daleko, že v rámci spolupráce na tvorbě studie napsala poděkování profesorce Marii Bohmové z „Akademie Hvězdné flotily za její laskavost a štedrost, s níž přispěla svými znalostmi a svou laboratoří na palubě USS Enterprise (vesmírná loď ze seriálu Star Trek)“.

Oba publikované články pak byly podle informací financovány „nadací profesora Sideshowy Boba a byly součástí finanční iniciativy Univerzity Společenstva prstenu a Galaktické triády“. A aby se opravdu nikdo nenachytil, dalo se zde najít i varování, že celá zpráva je vymyšlená, nebo že se na studii podílelo padesát vymyšlených jedinců ve věku 20 až 50 let.

Přesto se stalo něco nečekaného. Brzy poté, zhruba od 13. dubna stejného roku, co Osmanovic Thunströmová poprvé zveřejnila informace o falešné diagnóze, začala se poměrně rychle objevovat ve výstupech tvořených velkými jazykovými modely.

Z výmyslu udělala reálnou hrozbu

Digitální asistent Copilot ve vyhledávači

Microsoft Bing začal uvádět, že „bixonimánie je skutečně zajímavý a relativně vážný stav“. Gemini od Googlu zhruba ve stejné době označoval bixonimánii za „stav způsobený nadměrným vystavením modrému světlu“ a lidem doporučoval navštívit odborníka, citoval ze studie i server Independent.

Vyhledávač Perplexity AI v dubnu dokonce nabízel i „zastoupení“ potíží v populaci, měl jimi trpět jeden člověk z 90 tisíc. ChatGPT pak ve stejné době nabízel podle zadaných příznaků odpověď, zda jde právě o bixonimánii.

Není se čemu divit, že podobné odpovědi některé odborníky znepokojily. „Pokud samotný vědecký proces a systémy, které je podporují, nezachycují podobná tvrzení, jsme odsouzeni k zániku. Toto je mistrovská ukázka toho, jak fungují dezinformace,“ dodal k tomu Alex Ruani, odborník v oblasti dezinformací na University College London.

Až počátkem roku 2026, kdy se řada modelů AI stala více sofistikovanými, se začaly v odpovědích objevovat názory, že jde možná o výmysl, popřípadě o nový termín, který nelze s jistotou ověřit. Bohužel v té době už byl dosah falešné zprávy tak velký, že se informace z ní dostaly i do publikované lékařské literatury a někteří významní odborníci z ní dokonce citovali.

I na základě toho byly zprávy o neexistující bixonimánii v dubnu roku 2026 z preprintu zcela staženy. Tento případ bohužel není ojedinělý. Situací, kdy je podveden buď člověk, nebo systém umělé inteligence, je celá řada, a to nejen ve vědě, ale i mimo ni.

Honza Řecký napsal - Ted' jsem měl zajímavý pokec s Francouzem, který pracuje tady u nás v Letňanech v bývalém Letovu, kde Francouzi vyrábí komponenty na letadla. Je to čistý Francouz, žádný uzenač nebo kominík. Mluvili jsme spolu anglicky, protože francouzsky neumím ani slovo. Říkal mi, že když se dozvěděl, že pojedete pracovat do Čech, bral to jako obrovskou výhru, prakticky jako jackpot. Vlastně mi to připomnělo vyprávění starších chlapů z práce, když vzpomínali, jak za komančů získali práci v Libyi nebo v SSSR. Jenže naši chlapi si tam užívali exotiku a dobrý peníze, on si tady užívá bezpečnost, klid, a čistotu. A jak říkal - opravdovou Evropu.

Jmenuje se Jacques, ale já mu říkal Jack. Jack mi vyprávěl, že když sem do Čech začaly jezdit první turnusy dělníků, bylo to považováno za

trest. Mysleli si, že tu je jen bordel, špína, prázdný obchody a legie žebráků. Tyto první turnusy rychle zjistily, že to tu vypadá podobně jako ve Francii, je tu metro, že se tu dá koupit všechno a je tu i krásná architektura. Další vlny francouzských dělníků zjistily, že tu žijí příjemní lidé, dá se tady zajít na pivo nebo do parku, každý je v pohodě, a nikdo tu z nich nemá ten nepříjemný pocit, který se tehdy nad Francií vznášel, ale jen ho nedokázal pojmenovat. A jak dodal Jack, spíš nechtěl. Dnešní turnusy sem jezdí s vědomím, že tu není špína a bordel, jako ve Francii. Že tu nejsou na každém kroku mešity a v obchodech se neprodává výhradně halal maso, nemusí se bát, že ho někdo na ulici podřízne, a hlavně, a to mě zaujalo, když se tady zahrní a přivede sem rodinu, nebude se bát, že jeho děti budou děti z Afriky nebo Asie šikanovat. Jack mi vyprávěl, že kluka je sestry arabští spolužáci donutili pít vodu ze záchodu. Jeho sestra si stěžovala, ale reakce školy byla nulová. Takových případů jsou milionů.

Jack mi taky říkal, že si tady nikdo neumí představit, jak migranti ve Francii zničili tamním lidem život. Já mu říkal, že si to umím představit a vím o tom, co se tam děje. On mi řekl, že si to fakt neumím představit, že to je peklo. Domorodci jsou odpad a nemají nikde zastání. Na úřadech, na ulici i v práci. Barevní v práci nic nedělají, flákají se a Francouzi musí za ně pracovat. Jinak by nebyly peníze. Na barevný, kteří nepracují a berou dávky. Na policii, která dříve řešila krádeže zmrzlin a teď je tak vytižená, že nemá smysl jí volat. A stěžovat si je společenská a profesní sebevražda. Slovo rasismus je jako bič, který nad všemi visí a když ho někdo použije, má to slovo likvidační charakter.

Jack mi říkal, že si nepřeje nic jiného, než sem odvést svou rodinu a žít tady. Říkal, že jeho země je ztracená a neexistuje žádná šance, že by se to mohlo změnit. Ať tam vyhraje volby kdokoli. I kdyby to byl Hitler. Vzpomněl jsem si na to, jak jsme za komančů chtěli žít na západě. Když šli bolševici od koryta, západ byl jako nás jako modla a byl fakt skvělý, úžasný, barevný a voňavý. Ale to se změnilo a dnes se to úplně otočilo. Tady je životní úroveň celkem dobrá, ať tu vládne Fiala nebo Babiš, dá se tu zatím hezky žít a víceméně řešíme hlouposti. Neřežou se tu hlavy, ulice se netopí v hromadách odpadků, člověk se nebojí opustit byt a běloch tu zatím není špína. A lidé ze západu, kterým moji rodiče asi záviděli, teď závidí nám. Historie miluje ironii, ale tahle ironie nemá v historii dějin žádnou podobu. Žádná civilizace se nezničila tak rychle a hlavně dobrovolně.

Recept No.706

HERMELÍNOVÁ OMÁČKA

1 hermelín 1 konzerva rajčat 1 lžice zakysané smetany oregano stroužek česneku uvažené těstoviny

Postup: Hermelín (dala jsem light) nakrájej na menší kostičky a dej do pánve. Přidej konzervu nasekaných rajčat a jakmile se hermelín rozpustí, přidej velkou lžici (40g) zakysané smetany. Dochut' oreganem a utřeným stroužkem česneku, přidej uvažené těstoviny (na 2 porce jsem dala 200g suchých těstovin) a podávej

Odboj

Červen 1942 proměnil Pardubice v dějiště nacistického teroru. Po atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha rozpoutalo gestapo rozsáhlé zatýkání, výslechy a brutální mučení lidí spojených s paravýsadkem Silver A.

Mezi nimi byla i pětadvacetiletá učitelka Věra Junková. Mladá žena, která měla před sebou celý život, prožívala stejně jako mnozí její vrstevníci lásku, naděje i sny o budoucnosti.

Osud jí však přisoudil jinou cestu. Byla součástí okruhu lidí kolem parašutistů a její život se protnul nejen s velitelem výsadku Alfrédem Bartošem, ale také s radistou Jiří Potůček, do něhož se zamilovala.

Cit, který se rodil v čase okupace, strachu a nejistoty, doprovázela společná služba vlasti a odhodlání postavit se nacistické moci.

Po zatčení se Věra Junková ocitla v rukou pardubického gestapa. Následovaly dny krutých výslechů a nelidského mučení. Němečtí vyšetřovatelé se z mladé ženy snažili vyrazit informace o odboji, avšak za cenu nesmírného utrpení.

Tam, kde měla být budoucnost, rodina a obyčejné lidské štěstí, zůstala jen bolest způsobená německou nacistickou zvůlí.

Na počátku července 1942 byla popravena střelbou u popravčího kůlu. Bylo jí pouhých pětadvacet let. Ani po smrti jí okupanti nedopřáli hrob. Její tělo bylo zpopelněno a popel vysypán do Labe, aby po ní nezůstala žádná stopa. Proud řeky jej odnesly do neznáma, stejně jako němečtí nacisté chtěli vymazat památku na tisíce svých obětí.

Nevymazali ji. Věra Junková zůstává

symbolem mladé generace českých žen, které místo bezstarostného mládí poznaly okupaci, místo rodinného života odboj a místo šťastné budoucnosti smrt.

Svou statečností a obětí se navždy zařadila mezi ty, kteří za svobodu své vlasti zaplatili cenu nejvyšší.

Jaromír Nechanský.

Před 76 lety byl komunisty popraven plukovník in memoriam, velitel výsadku Platinum-Pewter, Jaromír Nechanský.

Ihned po maturitě se v roce 1935 dobrovolně přihlásil pod vlivem rostoucí agresivity německých nacistů do armády. Byl povolán k jezdeckvu a po absolvování školy pro důstojníky v záloze byl v září roku 1936 přijat do Vojenské akademie v Hranicích, ze které byl o rok později slavnostně vyřazen jako poručík jezdeckva.

Byl nejprve povolán k 3. dragounskému pluku v Komárně a později po přeškolení našel v květnu 1938 nové uplatnění u milovického 1. pluku útočné vozby jako velitel tankové čety. V září téhož roku byl odvelen k nově formovanému 4. pluku útočné vozby v Kolíně, v jehož rámci prožil jako zpravodajský a orientační důstojník

motorizovaného předzvědného oddílu mobilizaci i potupný mnichovský diktát.

Po okupaci zbytku českých zemí nacisty odešel již 8. června 1939 do zahraničního odboje. Přes Polsko a Francii se po její porážce dostal do Velké Británie, kde se v roce 1941 dobrovolně přihlásil k paravýcviku s výhledem na vysazení v okupované vlasti. Prodělal zde náročný výcvik, v němž byl britskými důstojníky z oddílů commandos přes handicap, který představovaly jeho brýle, hodnocen jako „velmi dobrý střelec, důkladný, spolehlivý, rychlý, odvážný muž, který se hodí velmi dobře jako velitel parašutistické skupiny.“ Jedno z jeho výtečných hodnocení bylo jedním z britských velitelů ukončeno konstatováním, že „Nechanský je ve všem všudy správný chlap“. Například od britského velitele mjr. Honoré R. Ansona po skončení speciálního bojového kursu SOE na STS 2 v záměcku Bellasis u Dorkinku z 12. června 1942 dostal následující hodnocení:

1. Tělesná výchova a boj z blízka (Sillent Killing): Dobrý, pracuje s nadšením.
2. Útočný kurs: Vynikající. Dokončil 3. v značné konkurenci se 122 body z možných 136.
3. Práce se zbraní: Velmi dobrý střelec, pracuje velmi rychle a sebejistě.
4. Výbušniny & trhaviny: Má docela dobré znalosti. Důkladný v praktické práci.

5. Spojovací výcvik: Morse rychlostí 4/4 w.p.m. Další trénink velmi dobrý.

6. Vedení: Velmi dobrý vůdce pro malou paraskupinu. Rychlý a smělý. Poznámka instruktora: Horlivý, pracoval dobře ve všech předmětech. Velmi důkladný a spolehlivý.

Hodnocení velitele kursu: Doporučen pro výsadkový trénink. Absolvoval vynikajícím způsobem kurs a je po všech stránkách dokonalý muž.

Bojovou příležitost však dostal Nechanský jako velitel čtyřčlenné paraskupiny Platinum až v noci z 16. na 17. února 1945, kdy byl v hodnosti kapitána polskými letci z jihoitalské základny Campo Cassale u Brindisi za

dramatických okolností vysazen u Nasavrk, kde byl se svými kamarády Klemešem, Vyhňákem a Pešánem převzat rozvětvenou vojensko-partyzánskou organizací Rada tří (R 3), pro kterou pomoci radiostanic Anna a Věra zajistil několik vzdušných výsadek zbraní.

Dne 23. dubna 1945 byl po dobrodružné cestě s pomocí rakouského antifašisty spolu s radistou Jaroslavem Klemešem tajně dopraven do Prahy, kde se ujal v necelých devětadvaceti letech pod krycím jménem Jiří funkce předsedy vojenské komise ilegální komise České národní rady a zapojil se do příprav povstání v hlavním městě.

Během povstání mu byl na nátlak levice v ČNR podřízen i vojenský velitel povstání brigádní generál a hrdina z ruských legií Karel Kutlvašr. Ten se tomuto podivnému faktu podřídil, protože to bral jako jakousi ministerskou funkci, které je demokraticky orientovaný voják podřízen. A právě generálova skromnost a noblesa a Nechanského kultivované zdvořilé chování dokázaly jakékoliv možné napětí mezi oběma muži odstranit ve prospěch společné věci.

Dne 8. května 1945 byl Jaromír Nechanský radiodepeší z Londýna povýšen do hodnosti štábního kapitána. Poslední noc povstání se dostal s americkou misí OSS do Plzně, kde marně žádal o vojenskou pomoc americkou armádu. Do Prahy

se stačil vrátit těsně před příjezdem sovětských tanků.

Po válce byl sice nějaký čas formálně oslavován, absolvoval Vysokou školu válečnou, byl povýšen na majora, oženil se (jeho tchánem byl předseda sociálně demokratické strany Bohumil Laušman), ale pro sovětské velvyslanectví i budoucí komunistické mocipány byl mladý důstojník, který příliš mnoho věděl o politickém zákulisí konce války v Praze, nepohodlnou osobou, která měla být odstraněna.

Pracoval sice pro komunisty ovládanou vojenskou kontrarozvědku, ale když se se svým věrným přítelem, nejmladším členem povstalecké České národní rady a v odboji velitelem elitní organizace české mládeže ZB (Zpravodajská brigáda) Veleslavem Wahlem zapojil do protikomunistického odboje, byl v létě 1949 zatčen a po mediálně silně prezentovaném monstrprocesu spolu s Wahlem odsouzen k trestu smrti, který byl na obou vlastencích vykonán 16. června 1950.

Po smrti byl hanoben nejen komunistickými publicisty, ale po listopadu 1989 i některými senzacechtivými „bořiteli mýtů“, kteří se několikrát pokusili české veřejnosti podsunout nesmyslné tvrzení, že Nechanský byl komunistickým agentem-provokátérem. Život statečného vojáka a vlastence připomíná kometu, která zazářila rychle, a především tak silně, že spálila předem čítanky, do kterých by se tento muž dostal v kterékoliv zemi, kde nikdy alespoň na čas nezvítězil režim třídní nenávisti...

Čest jeho památce, nikdy nezapomeneme!!!

Zdroj: Jindřich Marek, Vojenský historický ústav Praha

Všimli jste si, jak soudruzi komunisté soukmenovci bojují v čele s generalem rozvědčíkem do posledních dechu, aby se na mnoho lidí zapomnělo?

Ubíjení Němců civilisty rudých gard.

Před 81 lety, 31. července 1945, došlo v Ústí nad Labem k masakru tamních Němců. Po sérii výbuchů v muničním skladu v Krásném Březně začalo „odvetné lynčování“ německy mluvících civilistů, tehdy povinně označených bílými páskami. Obětí bylo několik desítek.

„Měli dlouhé klacky prošípované dlouhými hřebíky, a když chytli Němce, tak ho obestoupili a utloukli ho k smrti. To jsme viděli,“ vzpomíná Bedřich Gregorini na „odvetné lynčování“ německy mluvících civilistů, ke kterému došlo po sérii výbuchů v muničním skladu v Krásném Březně. Bedřichovi bylo tehdy šest let.

Při explozích v „muničce“ v Krásném Březně ten den zahynulo 27 vojáků a civilistů, desítky dalších lidí byly zraněny. Městem se šířily zprávy, které později používala i propaganda, že za tragédií stáli němečtí záškodníci ze skupiny Werwolf. Nikdy se to nepotvrdilo. Možné (a opět nepotvrzené) také je, že za útokem stáli komunisté z ministerstev vnitra a obrany, kteří chtěli v době konání Postupimské konference rozdmýchat nenávist k Němcům.

Na vraždění v Ústí nad Labem se podle všeho nepodíleli tamní čeští starousedlíci, provedli je příslušníci Revolučních gard, vojáci Svobodovy armády, Rudoarmějci a také civilisté, kteří do města přijeli krátce před masakrem. Připravili o život nejméně 43, ale spíše mnohem víc lidí.

Ruzyn 21 srpna 1968

Věra Vaňková

Srpen 1968 a vpád okupačních vojsk na území Československa. Sovětské tanky v ulicích našich měst a vojáci, kteří nás nepřijeli osvobodit. Vyděšení občané a odvážlivci stavící se na odpor. Mrtví, ranění. Tyto scény zná většina z nás pouze z filmů.

Ano, žijí mezi námi ještě pamětníci, ale někdy mám pocit, jako kdyby někteří z nich všechno zapomněli.

My se teď společně přeneseme na ruzyňské letiště a připomeneme si úplně první okamžiky hrůzy a zděšení letištního personálu i cestujících, kteří se onu osudnou noc ocitli v nesprávný čas na nesprávném místě.

Je chladný úterní večer 20. srpna 1968 a počasí jako by předznamenávalo, že se k nám blíží mráz z Kremlu. Na největším pražském letišti, které právě prochází modernizací, probíhá běžný provoz a jeho zaměstnanci absolutně netuší, že se za pár hodin stanou prvními svědky jedné z nejtemnějších událostí v našich dějinách.

V 19 hodin nastupuje nová dispečerská směna. Noční provoz nebývá nijak rušný, povětrnostní podmínky jsou příznivé, a tak pánové na věži neočekávají žádné komplikace. O necelé dvě hodiny později přistává sovětský vojenský letoun AN-12 s imatrikulací CCCP-11 604. Vojenské nákladní letouny k nám z východu létaly běžně, takže se nad tím dispečeri vůbec nepozastavují. Ani se nediví, když jim posádka oznámí, že bude náklad vykládat až ráno a zatím tedy nepotřebuje žádné letištní služby.

O pár hodin později se ukáže, že tento letoun vůbec žádný náklad nepřivezl, ale jedná se o hlavní velitelské stanoviště, z něhož bude celá operace výsadku vojenské techniky a mužstva řízena. O půl hodiny později dosedá na ranvej další sovětský letoun, tentokrát Il-14, z něhož vystupuje asi 20 mužů v civilu. Nasedají do připravených automobilů a míří do centra hlavního města. **Dodnes nikdo neví, do to vlastně byl.**

Poslední letadlo Československých aerolinií, TU-104, obsluhující pravidelnou linku do Teheránu, vzlétá 10 minut před půlnocí. Mezitím dostávají pracovníci celní a pasové kontroly příkaz k zajištění hladkého průběhu přistání letounů okupačních armád. Nikdo jiný ze zaměstnanců letiště o chystané operaci neví. Úderem půlnoci se zavírá vzdušný prostor nad naší republikou, to znamená, že do něj nesmí vstoupit ani od nás odletět žádný civilní letoun.

„Do budovy se v té době začali sjíždět **nenápadní pánové v civilu a v doprovodu zástupce sovětského Aeroflotu (největší ruská letecká společnost – pozn. red.) se v budově ukázal i sovětský plukovník.**“

A pak to začne. Radaroví operátoři nevěří vlastním očím, když na svých obrazovkách vidí stovky teček. V žádném případě je nenapadne, že jsou to letadla, jsou přesvědčeni, že radarový signál něco ruší, jak se občas stává. Volají proto na oblastní vedení, aby poruchu nahlásili, ale marně, telefon jim nikdo nezvedá. Po chvíli slyší zvuk vojenských letadel, tak si myslí, že se jedná o cvičení vzdušných sil. Ta bývala v tehdejší době častá, takže se tím nijak neznepokojují.

Jakmile se letouny blíží ku Praze, vidí je na svých obrazovkách i dispečeri na věži ruzyňského letiště. Ovšem stejně jako jejich kolegové

u radaru, jsou přesvědčeni, že se jedná o vojenské cvičení. Ostatně, tomu nahrává i fakt, že žádný z letounů nenavazuje s věží spojení.

Proč by taky, vždyť operace s krycím názvem Bouře, musí zůstat co nejdéle utajena. A tak letadla přistávají bez pokynů z řídicí věže. A že je to fofr! Jakmile zastaví, vyjede z nich těžká vojenská technika, vyběhne vojsko a stroj se okamžitě zvedá a letí směrem na východ, aby toto kolečko absolvoval ještě několikrát.

A co je opravdu s podivem, za cvičení považují tuto operaci i samotní vojáci a než spatří první nápisy v neznámém jazyce, vůbec netuší, že jsou v cizině. U řadových vojáků by se to dalo pochopit, ale ani důstojníci údajně nevědí, že jsou v Československu.

Mezitím sovětské vojenské přepadové komando obsazuje řídicí věž a všechna další dispečerská a radarová pracoviště. Zaměstnance pod samopaly odvádějí do jedné místnosti a zadržují je tam až do ranních hodin bez možnosti vzít si osobní věci.

Peklo začínají i cestující, kteří oné osudné černé noci čekají v odbavovací hale, včetně malých dětí. Nedostanou se ke svým zavazadlům, vojáci na ně míří samopaly, drží je v zajetí a ráno vyhánějí ven. Není jim umožněno odjet svými vozidly, zaparkovanými na letištním parkovišti. Mimochodem, ta mezitím doznala značných škod. Tak jsou nuceni jít pěšky nebo si vzít taxíka a vyrazit stejným směrem jako okupační vojsko, ku Praze.

Ač se o to velitelé operace snaží, násilné obsazení ruzyňského letiště nezůstane utajeno. Obsluha dálkopisu totiž stihne ještě před zadržením nařukat zprávu, která se okamžitě dostane do celého světa.

Transportní letadla s vojenskou technikou, vybavením a vojáky, přistávají prakticky nepřetržitě celou noc jedno za druhým. Zdá se to neuvěřitelné, ale během noci z 20. na 21. srpna 1968 přistálo na Ruzyni asi 700 sovětských vojenských letounů. **Kolik přivezly techniky a vojáků, není známo,** neboť tyto údaje se dodnes skrývají v tajných ruských vojenských archivech.

Letištní zaměstnanci se mohli vrátit do práce až po čtrnácti dnech. Do té doby tu úřadovala okupační armáda. Její příslušníci rozkradli a zničili, co se dalo.

Publikaci „**Sedm pražských dnů**“ Josefa Macka a kolektivu autorů, mezi které patří i profesor Vilém Prečan, se hovorově přezdívá „**Černá kniha**“. Unikátním způsobem poskytuje **svědectví z období 21. až 27. srpna 1968**, kdy do Československa vpadla komunistická vojska. Důsledkem tohoto činu bylo nastolení období takzvané normalizace, která ukončila veškeré tehdejší naděje na návrat demokracie do naší země.

Zajímavý Nápad

V některých britských firmách došlo k probuzení a našly řešení krádeží páchaných Afrikány.

Najali jiné Afrikány, aby je bili a zabránili jim v krádežích, aby je neobvinili z rasismu.

Soudruzi

5. ledna 1914 se v Kolíně narodil Jan Březina, český polární letec, nejmladší a jediný zahraniční účastník slavné Papaninovy výpravy na severní pól a oběť stalinistických čistek.

Po čtyřech třídách měšťanky v Kolíně se vyučil soustružníkem a 1929-30 také leteckým mechanikem (v Praze-Letňanech), jako šestnáctiletý se pak s rodiči a sestrou Marií roku 1930 vystěhoval do SSSR. Tam absolvoval leningradské letecké učiliště, krátce pracoval v moskevské továrně na letadla a poté jako pilot ve Střední Asii, u sirných dolů v poušti Karakum, kde při dopravě těžného materiálu nalétal více než 300 letových hodin v nesmírně obtížných podmínkách. Již od svých osmnácti let, od roku 1932, byl Jan Březina členem komunistické strany.

Roku 1936 byl Březina (v ruském prostředí užíval formu jména Brezin) přidělen na nové působiště, k Hlavní správě Severní mořské cesty. V jejích službách se příštího roku také (jako nejmladší z 44 členů) účastnil slavné Papaninovy a Šmidtovy expedice, jejímž cílem bylo letecké zdolání severního pólu a vybudování plovoucí základny v nejsevernější části Severního ledového oceánu. Trasa expedice vedla z Moskvy přes Nar'jan-Mar a souostroví Nová země na Zemi Františka

Josefa, odkud 21. 5. 1937 výprava opravdu dosáhla pólu. Březina byl původně členem posádky Mazurukova letadla N-169, které na pólu přistálo; těsně před závěrečnou fází výpravy byl ale přidělen k jinému stroji (N-128) a ze základny u Teplické zátoky na Zemi Františka Josefa létal jako pozorovatel, přičemž se dostal nejdále 200 km od pólu. (Nebyl tedy prvním Čechem na severní točce, jak se někdy mylně uvádí.) Expedice byla po návratu triumfálně uvítána Stalinem, který Březinovi (jako všem dalším účastníkům výpravy) osobně udělil Řád rudého praporu.

V létě 1937 Březina krátce navštívil Československo a vydal tu knihu o své cestě s prostým názvem Cesta na severní pól.

Stejně jako miliony dalších se ale nedlouho poté stal obětí stalinistických represí: již 8. 3. 1938 byl v moskevském bytě, kde žil se svou manželkou (Čechoameričanka Josefa Sebasta) a matkou, zatčen sovětskou tajnou policií NKVD. Pro údajnou špionáž pro Československo, prováděnou 1935 v době své práce v letecké továrně, byl dne 29. 7. 1938 – pravděpodobně na základě vynuceného přiznání – odsouzen k smrti a o tři týdny (16. 8.) později v Butovském polygonu tajně popraven.

Nedávno u nás v ulici otevřeli nový supermarket vybavený nejmodernější technikou. Když jdete kolem oddělení pečiva, slyšíte z reproduktorů vítr na louce, pokud projdete kolem oddělení s farmářskými produkty, uslyšíte slepici a ucítíte vůni slaniny. Rozhodl jsem se, že toaletní papír budu kupovat ve večerce na rohu.

Láhev vody stojí v supermarketu patnáct korun, ta samá láhev vody pak stojí na letišti osmdesát korun a v luxusním hotelu sto padesát korun. Pokud máte pocit, že nestojíte za nic, možná jste jen na špatném místě.

Na Byl vnuk T.G.Masaryka Herbert Revilliod v roce 1945 ve Skotsku zavražděn a kým nebo spáchal sebevraždu?

Jenda Bedna

Vnuci T. G. Masaryka přežili socialismus jako bronzové sochy v Seminářské zahradě na svazích pražského Petřína

Kdysi na tomto místě nechal Karel IV. založit vinici, kterou v 17. století bosí karmelitáni z kláštera u Panny Marie Vítězné předělali na zahradu. V roce 1927 se zahrada stala majetkem hlavního města Prahy a po menších úpravách dostala jméno Seminářská zahrada. Dnes je osázena více než 2 700 ovocnými stromy a 800 mandloněmi různých druhů. V roce 1949 bylo v Seminářské zahradě na Petříně instalováno sochařské dílo, které představuje dva hrající si chlapce se šesti žabkami a dvěma ještěrkami. Teprve koncem roku 1989 byla zveřejněna informace, že chlapce dělal sochař Karel Dvořák podle skutečné podoby Masarykových vnuků, Leonarda a Herberta Revilliodových.

Leonard i Herbert byli synové Olgy, nejmilovanějšího dítěte profesora Masaryka. Přestože z ní vyrostla krásná mladá dáma, ve vztazích s muži jí to od začátku dost skřípalo, což přísní rodiče těžce nesli. Vdala se hned za prvního muže, do kterého se zamilovala. Byl jím právník Vendelín Halík a manželství nevydrželo ani rok. Olga se vrátila k rodičům a na začátku Velké války její otec, aby se vyhnul zatčení, musel emigrovat. Olga ho následovala a dělala mu po celou dobu sekretářku.

Během pobytu ve Švýcarsku se zamilovala do ženatého, o osmnáct let staršího lékaře jménem Henri Jules Revilliod. Po smrti jeho manželky se v roce 1920 vzali a v Ženevě se jim narodili synové Herbert a Leonard. Po nástupu fašismu k moci se rodina přestěhovala do Velké Británie. Herbert studoval v Edinburghu historii a stal se houslovým virtuózem. Jenže v Evropě vypukla válka, která do života rodiny surově zasáhla.

Leonard jako švýcarský občan požádal velvyslanectví o vstup do Royal Air Force, ale jeho žádost byla zamítnuta kvůli neutralitě Švýcarska. Chtěl sloužit v československé bojové peruti a na jaře roku 1944 ukončil výcvik. Kvůli postavení svého strýce, ministra zahraničí v exilové vládě Jana Masaryka nebyl zařazen do bojové letky. Přesto u letadel zůstal jako druhý pilot meteorologické 518. peruti RAF. S místem příliš spokojen nebyl a několikrát žádal o přeložení k bojové peruti, ale jeho žádosti byly vždy zamítnuty. Přišel osudový den 16. srpna 1944, kdy se během přistávání srazil s jiným letounem. Na vině bylo chybné hlášení řídicí věže nad ostrovem Tiree. Leonard Revilliod zahynul i s ostatními patnácti členy posádky. Je pohřben na skotském ostrově Tiree.

Herbert Revilliod se věnoval hudbě. Hrál na klavír a na housle a v roce 1942 byl přijat na Royal College of Music v Londýně. Protože byl křehké tělesné konstrukce, pobýval často po nemocnicích a další studium musel přerušit. Pokračoval až na podzim 1944 na filozofické fakultě studiem historie a mezinárodního práva. V únoru 1945 byl převezen do nemocnice v Edinburghu se střelným poraněním břicha. Ani přes rychlou operaci se nepodařilo jeho život zachránit. Zemřel 13. února 1945 na vnitřní krvácení po střelné ráně do břicha. Přestože bylo na úmrtním listu v závorce připsáno „sebevražda“, nekrology v britském tisku psaly o

úmrtí po krátké nemoci. Proč jiná informace? Výmysl novinářů? Nebo žádost rodiny, aby slovo „sebevražda“ nebylo uvedeno? Pravda je, že až do konce života Revilliodovi odmítali o Herbertově smrti mluvit.

Rodiče byli po celou dobu, kdy Herbert v nemocnici bojoval o život, s ním. Zcela jistě tedy věděli, co se stalo. Brzy po synově smrti napsal jeho otec dr. Henri Revilliod dopis, ve kterém psal, jak se Herbert těšil na další studia, jak byl optimisticky naladěný a připravený na nový život po válce, jen co se uzdraví. To nevypadalo na chování sebevraha. Pro studenta a civilistu bylo velmi obtížné obstarat si v Británii střelnou zbraň. Ale hlavně-střílil se sebevrazi do břicha, aby ve strašných bolestech pomalu umírali, třeba i několik dnů? Aby toho nebylo málo, zpráva soudního lékaře zmizela. Ani v nemocnici v Edinburghu, ve které Herbert umíral, nebyl nalezen žádný záznam o jeho úmrtí.

Ani ve Švýcarsku neexistuje doklad o násilném úmrtí švýcarského občana, o čemž muselo být Švýcarsko informováno. Z Federálního archivu v Bernu zmizelo všechno, co se týkalo nejen bratrů Herberta a Leonarda, ale i jejich matky Olgy, která se dokonce v roce 1940 setkala se švýcarským prezidentem. Z této schůzky bylo samozřejmě pořízeno několik zápisů a fotografií. Dodnes se nenašla ani stránka.

Takže už vůbec nemůže překvapit, že neexistuje ani záznam o kremaci ze dne 17. února 1945, které byl přítomen i Herbertův strýc Jan Masaryk. Neví se, kde skončila urna s popelem, popřípadě kde byl rozprášen. Neví se vůbec nic.

Libuše Paukertová-Leharová ve své knize Vnuci prezidenta T. G. Masaryka uvádí i možnou teorii vraždy Herberta Revillioda. Důvodem měla být likvidace Masarykovské linie po meči. Strach komunistů z přímých dědiců Masarykovské tradice byl tak velký, že odstranili nejen vnuky, ale později i Masarykova syna Jana. Proti těmto úvahám se vymezilo několik českých historiků a vznikla zajímavá polemika, otištěná v několika novinách a časopisech. (Lidové noviny, Respekt...).

Není třeba vidět za každým nevyjasněným úmrtím hned spiknutí tajných služeb, jak tvrdí ti, kteří polemizují s názory paní Paukertové-Leharové. Tato dáma byla celoživotní přítelkyní paní Olgy Masarykové-Revilliodové. Množství svých vzpomínek uvedla v knize “ V exilu s Olgou Masarykovou-Revilliodovou“. Po únoru 1948 autorčina rodina emigrovala v ten samý den, kdy StB přišla zatknout jejího otce. Po studiích na západoevropských univerzitách byla osobní asistentkou Olgy Masarykové a většinu života pracovala v OSN. Byla tedy jednou z nejpovolanějších osob, která se mohla vyjadřovat k rodině Olgy a jejích synů. Zemřela 5. února 2025.

A pak je zde ještě jeden člověk, který byl ve velice blízkém, přátelském vztahu s rodinou paní Olgy. „Dr. Lumír Soukup byl muž, kterému tehdy paní Olga naprosto důvěřovala. Až na konci svého života, v druhé polovině 70. let, tuto důvěru ztratila“, tvrdí ve své knize paní Paukertová-Leharová. Dr. Lumír Soukup vystudoval teologii a filozofii. Byl tajemníkem a správcem pozůstalosti ministra zahraničí ČSR Jana Masaryka. Po jeho smrti odešel do exilu. Oficiální údaje hovoří o nelegálním odchodu, ty druhé o vyslání komunistickou rozvědkou na Západ. Tento názor zastává i paní Paukertová-Leharová a sdílela ho i ve svém článku „Vražda vnuků TGM?“ v

australských Novinách 29.10. – 11.11. 2007, str. 12.

Stává se celkem často, že ne zcela objasněný případ smrti vyvolává řadu otázek. Stejně tak i smrt vnuka T. G. Masaryka Herberta Revillioda. Chybějící nebo neúplná dokumentace, rozličné verze o Herbertově smrti i argument, že sebevrah se nestřelil do břicha vyvolaly řadu otazníků a následných odpovědí. Protože šlo o potomka význačné rodiny, dochází od konce devadesátých let minulého století k vytváření různých spikleneckých teorií. Podle autorky paní Paukertové-Leharové stála za smrtí Herberta sovětská tajná služba, stejně jako v případě smrti jeho strýce Jana Masaryka.

Olga Masaryková v relativně krátkém časovém období ztratila bratra, rodina jejího manžela ji vinila ze smrti obou synů. I přesto se snažila udržet obraz Masarykovské rodiny jako dokonalé, tak jako byla vnímaná během první republiky. Hra pro veřejnost byla úspěšná, ale uvnitř v soukromí to byla rodina plná psychických potíží, rozvodů a nešťastných rozhodnutí.

Olga Masaryková Revilliodová se do své rodné země nikdy nevrátila. Zemřela 12. září 1978 v Londýně. Bylo jí 87 let

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Bejsak :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Václav Seidler - \$10.00

Petr a Elena Stranský - \$10.00

Susan B Freeman - \$300.00

To si neumíte ani představit.

Učitelka líčí poměry v německé škole, která se vymkla kontrole

Jitka Zadražilová RP

Rvačky na školním dvoře. Výhrůžky učitelům. Šikana. Prostituce na školních toaletách. Tak vypadá běžný den na jedné škole v Severním Porýní-Vestfálsku. Učení se pro nás stalo každodenním bojem, vypráví třiatřicetiletá Carola S, učitelka se zaměřením na speciální potřeby dětí. Kvůli ochraně Caroly a jejích kolegů německá média neuvádějí jméno školy, ačkoliv ho redakce znají. Obchod s drogami je zcela běžný. Neuvěřitelný je ovšem případ, kdy 15letá žákyně prostituovala na školních toaletách. „Prodávала se kvůli drogám na školní toaletě. Nakonec otěhotněla a ze školy odešla,“ vypráví Carola.

Jejímu líčení toho, co se odehrává ve škole, odpovídají policejní statistiky. Počet trestných činů na německých školách za rok 2024 se vyšplhal na 28 760 případů násilí. A trend roste. Na škole Caroly S. má 75 procent studentů migrační kořeny. Většina pochází ze Sýrie, Iráku, Afghánistánu nebo Ukrajiny.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba) a • Neděle: 12:00–15:00**
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo
info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na
m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 1.6., 19.7., 16.8.2026
Rezervace zapotřebí.,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 12.srpence Léta Páně 2026

CHAT CONTROL: Už mě mají!

28. července 2026 NevPes

Guru Neff měl pravdu jako vždycky

Až dosud jsem jako konzervativní uživatel internetu bez sklonů k pedofilii, bez Instagramu, Facebooku a jiných vymožeností měl za to, že se mě problém Chat Control netýká. Ale už je to tady: WhatsApp mě odhalil a zablokoval jako pedofila. Přesněji řečeno hlodavčího pedofila.

V důsledku chyby ZOO shopu (místo dvou samečků morčat nám prodali kluka a holku) se z našeho školáka stal chovatel a minulý týden se nám narodila tři morčátka. Mimochodem překvapivě roztomilá: žádná slepá holátka ale od prvního okamžiku plně osrstěná, vidoucí a žeroucí.

Ve čtvrtek 23. 7. jsem mobilem (Samsung Z flip 6) pořídil fotku morčátek a hned ji poslal přes WhatsApp třem členům rodiny: 3 různé mobily, 2 různé operační systémy, 2 mobilní operátoři.

U všech se místo fotky objevila obrazovka s hláškou „Blokováno automatickým blokováním“. I zkusil jsem to opakovaně, fotku jsem ořízl, přejmenoval – stále stejný výsledek. I obrátil jsem se na WhatsApp suport: musím kvitovat, že AI reaguje svižně a bezproblémovou češtinou. Tím však pozitiva komunikace končí. Postupně jsem se dozvěděl o blokování neznámých účtů, rodičovské kontrole, aktualizaci aplikace, stabilitě připojení, spamech a hromadném rozesílání. Nic z toho nepasovalo na můj problém.

Když jsem poslal onu fotku s konkrétním dotazem, co je na ní závadného, dostalo se mi poučení: „WhatsApp používá pokročilé algoritmy a technologie k detekci a blokování nevhodného obsahu a chování. Tyto algoritmy jsou průběžně aktualizovány a vylepšovány aby zajistily co nejlepší ochranu uživatelů“. BÁC HO! Po deseti letech užívání aplikace, která se holedbala tím, že používá end-to-end šifrování a zaručuje soukromí, se dozvídám, že komunikaci

šmírují pokročilé algoritmy. Jako obzvlášť povedenou taškařici hodnotím, že na aplikaci, kde si uživatelé údajně běžně vyměňují záběry intimních orgánů a podvodníci nahusto posílají kopie falešných policejních průkazů si „pokročilý algoritmus“ vybere k blokování zrovna malá morčátka. Mimochodem, dnes jsem tu fotku znovu zkusil poslat – a znovu zablokováno. Ovšem onen algoritmus je poněkud přitroublý, protože stejnou fotku pustí jako screenshot, koláž nebo GIF.

Závěrem tedy poučení: k veškeré komunikaci na síti musím přistupovat jako rakouský voják k polní poště (skvěle popsáno ve Švejkovi), vědom si toho že každý můj dopis projde rukama a bdělým okem cenzora. Svého guru zdraví Vláda Kulič, též posílá pozdravení milostivé a podrbání psím slečnám.

Vydavatel: A k tomu bych ještě podotkl, že z nálepkou pedofil pak žijete do konce života, a to ať je to pravda či ne. Tak jako když vymažete článek v počítači, a on tam porad je a bude dokud nevyměníte hard disk. Kdo chce ten ho tam najde.

Velvyslanectví Canberra

Výstava českého skla na Velvyslanectví České republiky v Canbeře

Ve středu 29. července 2026 byla v prostorách Velvyslanectví České republiky v Canbeře ve spolupráci s Canberra Glassworks slavnostně otevřena výstava českého skla.

Návštěvníci si mohli prohlédnout exponáty užitého, designového i uměleckého skla, včetně křišťálového skla, rubínového skla či vysokého smaltu od tradičních českých výrobců, jako jsou Moser a Crystalex.

Součástí výstavy byly také plakáty představující tvorbu společnosti Lasvit a několik exponátů česko-australské výtvarnice Zoji Trofímk. Děkujeme všem hostům za účast.

Velvyslankyně České republiky v Austrálii Jana Tyrer zahájila ve středu 5. srpna výstavu „Discover Something That Moves You“, kterou připravila česká umělkyně Petra Jungmanová ve spolupráci s PT. Gallery v Poppyfield Commons.

Výstava představuje tvorbu vybraných umělců a fotografů a nabízí návštěvníkům příležitost setkat se s autory a poznat příběhy jejich děl. Děkujeme Petře Jungmanové za pozvání a těšíme se na připravovaný projekt „Made in Czechoslovakia“.

Co se jeden nedoví...

Hostinský: Šedá eminence pozdního středověku čili všechno je jinak

Honza Řecký

Zlatý důl na křižovatce světů.

Kino vykreslilo depresivně vytrvalý obraz středověkého hostinského: nedbalý, obézní muž s mastnými vlasy a věčně nespokojeným výrazem, líně si utírající hrnek hadrem pochybné čistoty. Jeho podnik je typicky slabě osvětlený, špinavý sál, kde hosté, často místní chudí a podezřelí, popíjejí levné pivo. Tento obraz, přenášený z jednoho pseudohistorického filmu do druhého, se vryl do našich myslí a vytváří iluzi, že hostinský byznys je výsadou poražených, kteří sotva vyžívají. Realita se však, jak se často stává, nápadně liší od hollywoodských fantazií. Ve skutečnosti krčma, hostinec nebo hostinec ve středověku nebyl jen podnikem s pitím, ale skutečným ekonomickým centrem, srdcem každého sebeúctyhodného města nebo velké vesnice. Nenacházely se v postranních uličkách, ale na nejrušnějších místech: poblíž náměstí, na křižovatkách obchodních cest, u městských bran nebo říčních přechodů. Tato strategická poloha zaručovala neustálý přísun zákazníků a to široké škály. Obchodníci vracející se z trhů s přeplněnými měsci, kurýři nesoucí důležité zprávy, potulní rytíři, poutníci mířící na svatá místa a úředníci vykonávající státní záležitosti se sem hrnuli jako mury k ohni. Každý z nich potřeboval nejen džbánec piva nebo vína, ale také vydatnou večeři a především bezpečné ubytování pro sebe a přístřeší pro své koně.

Hostinec byl tedy mnohostranným podnikem, který svému majiteli přinášel značný a především stabilní příjem. Patřil k nejrychleji se vydělaným a nejziskovějším podnikům své doby. Zatímco městský švec nebo tkadlec dřel od úsvitu do soumraku a sotva si vydělal dost na to, aby uživil svou rodinu, podnikavý hostinský vydělával částky pro prostého řemeslníka nepředstavitelné. Příjmy pocházely z mnoha zdrojů: prodej piva a vína, často vlastní výroby, což bylo ještě výnosnější, poplatky za stravu, od jednoduchého guláše až po pečeného kance pro obzvláště významné hosty; příjem z ubytování, kde cena závisela na úrovni pohodlí - od místa v seníku až po soukromý pokoj s postelí, a samozřejmě poplatky za stání a krmivo pro koně. Úspěšný hostinský nebyl jen malým obchodníkem, ale bohatým podnikatelem, skutečným představitelem středověké střední třídy. Mohl si dovolit postavit kamenný dům, najmout si služebnictvo, vzdělávat své děti a dokonce i půjčovat peníze na úrok, přičemž působil jako místní bankéř. Historické dokumenty, jako jsou daňové záznamy a městské kroniky, potvrzují, že hostinští patřili často k nejbohatším občanům, hned po velkých obchodnících a aristokratech. Jejich ekonomický vliv byl značný a jejich názory byly v městských radách zohledňovány. Zapomeňte tedy na obraz utlačovaného chudáka - pravý středověký hostinský se spíše podobal prototypu moderního hoteliéra, chytrého a vynalézavého obchodníka pevně na zemi.

Hostinský: Víc než jen tvář podniku.

Další zakořeněný mýtus, který stojí za vyvrácení, se týká pohlaví hostinské. Ve filmech téměř vždy vidíme u kormidla muže. Historické prameny však naznačují, že řízení podniků a hostinců bylo často v rukou žen. Pro středověké ženy, jejichž sociální a ekonomické možnosti byly značně omezené,

bylo hostinské podnikání jedním z mála dostupných a respektovaných oborů, kde mohly dosáhnout nezávislosti a finančního zabezpečení. Do tohoto povolání se obzvláště chopily vdovy. Poté, co zdědily podnikání po svých zesnulých manželech, v něm nejen úspěšně pokračovaly, ale často zvyšovaly své příjmy díky své přirozené podnikavosti, šetrnosti a schopnosti najít společnou řeč s širokou škálou publika. Ve středověké společnosti, kde byly ženy považovány za neschopné seriózní práce, byla hostinská výjimkou, která si vzbuzovala respekt. Nebyla jen služebnou, ale plnohodnotnou manažerkou, na jejíchž bedrech ležela celá tíha řízení složitého mechanismu.

Její povinnosti zahrnovaly naprosto všechno: nákup jídla a pití, sledování kvality piva, které se často vařilo přímo na dvorku, a řízení personálu - služebných, čeledínů a kuchařů. Zvládala finanční účetnictví, udržovala čistotu a pořádek, řešila konflikty mezi opilými hosty a také působila jako milá hostitelka, jejíž úsměv a laskavá slova dokázaly přilákat a udržet si zákazníky. Schopnost poskytovat vynikající služby byla vysoce ceněna. Pokud byl host spokojen, štědře zaplatil a nenechal po sobě ubohou měděnou minci, ale stříbrnou minci plné váhy, nebo dokonce zlatou. Navíc hostinské byly často zkušené sládkové. Například v Anglii bylo vaření piva dlouho považováno za převážně ženské povolání. „Alewife“ neboli sládek byla ikonickou postavou v každé osadě. Zнала tajemství vaření různých druhů piva, od lehkého a osvěžujícího až po silné a opojné, a její pověst přímo ovlivňovala popularitu podniku. Úspěšná hostinská byla víc než jen podnikatelka, byla středem svého vlastního malého světa, postavou skutečné moci a autority. Mohla odmítnout ubytování nežádoucímu zákazníkovi, vyhodit hlučného barmana a její slovo mělo váhu. Byla to role, která vyžadovala nejen tvrdou práci, ale také sílu charakteru, diplomacii a pozoruhodnou inteligenci.

Hostinské uši: Informace jako nejcennější komodita.

Kromě své primární funkce - poskytování přístřeší a jídla - sloužil středověký hostinec i jiné, mnohem rafinovanější a významnější roli. Byl víc než jen místem setkávání, ale obrovským informačním kotlem, kde se mísily, vstřebávaly a šířily fámy, zprávy a cenné informace. V době před novinami, telegrafy a internetem sloužil hostinec jako hlavní zdroj informací o tom, co se děje ve světě. Obchodníci přinášeli zprávy ze vzdálených zemí o cenách komodit, politických změnách a nových obchodních cestách. Vojáci vyprávěli o průběhu vojenských tažení a poutníci sdíleli příběhy o zázracích a nebezpečích, která číhala na cestě. U sklenice piva se rozvázaly jazyky a opilý host mohl říct věci, které měly zůstat utajeny. A uprostřed tohoto informačního toku stál hostinský, který jako pavouk uprostřed sítě pozorně naslouchal a učil se do paměti vše, co bylo řečeno ve zdech jeho podniku.

Tento zdánlivě vedlejší produkt jeho aktivit byl ve skutečnosti cenným zdrojem, který, pokud byl šikovně využit, mohl přinést mnohem větší zisk než prodej piva a jídla. Hostinský věděl o každém všechno. Věděl, kterým obchodníkům se daří a kteří jsou na pokraji krachu. Slyšel o chystaných spiknutích, přesunech vojsk, hrožícím zvýšení daní nebo tajných milostných aférách místních feudálních pánů. Tyto informace byly komoditou a vždy se našel kupec. Informace o obchodních podmínkách se daly výhodně prodat zájemci.

Informace o plánech nepřítele se daly předat vládním úředníkům nebo špiónům. Zvěsti o osobním životě šlechty se mohly stát nástrojem vydírání nebo prostě způsobem, jak si získat přízeň mocných. Jak napsal anglický básník William Langland ve své básni „Vize Petra Oráče“ již ve 14. století, v hospodě bylo možné slyšet „lži, lichotky a drby“. Hostinský s bystrou myslí a dobrou pamětí se stal více než jen hostinským, ale jakýmsi neoficiálním agentem tajné služby. Mohl spolupracovat s městskými úřady, místním pánem nebo dokonce s agenty zahraničních vlád. Taková činnost byla samozřejmě plná rizik, ale také slibovala obrovské zisky a zajišťovala pohodlný život a vysoké postavení. Skromný hostinský se tak často stal grise eminencí, mužem, který bez formální autority tahal za nitky a ovlivňoval dění ve svém městě a někdy i daleko za jeho hranicemi.

Nejen k pití: hospoda jako centrum společenského života.

Bylo by hrubým zjednodušením redukovat roli středověké krčmy pouze na místo pro pití a výměnu informací. Ve skutečnosti byly její funkce mnohem širší. Vzhledem k absenci specializovaných veřejných budov hostinec převzal roli neformálního klubu, kulturního a obchodního centra, místa, kde se odvíjel veškerý společenský život komunity. Byl to všestranný prostor, který se dal transformovat podle potřeb jeho hostů. Během dne se zde mohly uzavírat obchodní transakce. Obchodníci, kteří si vyložili své zboží nebo vzorky přímo na stoly, projednávali podmínky smluv a zpečetřovali je podáním ruky a společným nápojem, což sloužilo jako neformální pečeť potvrzující vážnost jejich úmyslů. V sálech krčmy se často vykonávala spravedlnost. Cestující soudci, kteří přijeli do města, mohli přímo v největším sále hostince jednat a řešit spory mezi místními obyvateli. Zde se také mohly vyhlašovat královské dekrety a nařízení místních úřadů.

Večer se atmosféra dramaticky změnila. Krčma se stala centrem zábavy, místem, kde si lidé mohli odpočinout od denní práce, setkávat se a zapomenout na břemena každodenního života. Hrály se zde kostky a karty - a to navzdory častým zákazům církve a úřadů, které považovaly hazardní hry za zdroj hříchu a nepořádku. Zde se zpívaly písně, vyprávěly příběhy a poslouchaly cestující hudebníky a pěvce, kteří za skromný poplatek nebo jen k večeři a sklenici piva bavili veřejnost loutnou nebo violou. Někdy se v krčmách konaly i celá divadelní představení. Skupiny cestujících herců předváděly scénky založené na biblických příbězích nebo jednoduchých fraškách a přitahovaly davy diváků. Krčma byla místem, kde se stíraly společenské hranice. U jednoho stolu mohl sedět prostý rolník, bohatý obchodník nebo nižší šlechta. Samozřejmě zde existovala určitá hierarchie - významní hosté obsazovali nejlepší místa u ohně - ale samotná atmosféra podporovala interakci mezi příslušníky různých vrstev. Bylo to místo, kde se formovalo veřejné mínění, kde se rodily a šířily myšlenky, někdy i docela odvážné a dokonce i pobuřující. Právě v krčmách často začínaly selské vzpoury a městská povstání. Krčma tedy nebyla jen budovou, ale živým organismem, nedílnou součástí sociální krajiny středověkého města či vesnice, odrážející všechny aspekty veřejného života, od obchodních jednání až po veřejné slavnosti.

Příbytek hříchu a semeniště neřesti: druhá strana mince.

Navzdory svému ekonomickému a společenskému významu měla středověká krčma i jinou, temnější pověst. Pro církev a orgány činné v trestním řízení byla neustálým zdrojem hněvu, místem spojovaným s opilstvím, zhýralostí, hazardem a násilím. Kazatelé neúnavně podniky s pitím odsuzovali a nazývali je „d'áblovou kaplí“ a „Satanovou školou“, kde se lidé oddávají hříchu a zapomínají na Boha. A je třeba přiznat, že taková obvinění byla opodstatněná. Hojně pití levného a často velmi silného piva nebo vína vedlo často k těm nejtragičtějším následkům. Jedno slovo vedlo k druhému a pokojný rozhovor se stupňoval v zuřivou hádku a poté v brutální bitvu, v níž se používaly nejen pěsti, ale i nože a někdy i meče. Soudní záznamy středověkých měst jsou plné zpráv o rvačkách, mrzačení a vraždách spáchaných v krčmách nebo v jejich blízkosti. Hazardní hry, zejména kostky, byly dalším zdrojem problémů. Velké ztráty, podvádění a spory o pravidla často vedly ke krvavým střetům. Úřady, světské i církevní, se pokoušely s touto metlou bojovat vydáváním četných ediktů zakazujících hazardní hry nebo omezujících sázky, ale tato opatření zřídka přinášela požadované výsledky. Hospody byly také často útočištěm pro nejrůznější kriminální živly: zloděje, podvodníky, uprchlíky a prostitutky. Ti si zde našli svou klientelu a mnoho hospod v podstatě sloužilo jako nevěstince. To samozřejmě přilévalo olej do ohně kritiky ze strany církve. Majitelé podniků na oplátku často přivírali oči, protože hazardní hry i prostituce přinášely další příjem. Aby se udržel pořádek, úřady se snažily regulovat činnost hospod. Byla zavedena omezení otevírací doby - například všichni hosté museli po večerním zvonění jít domů. Byla zavedena přísná pravidla týkající se kvality a množství prodaných nápojů, aby se zabránilo podvádění zákazníků. Hostinské musely hlásit podezřelé hosty úřadům a nehrozilo by ukrývání zločinců. Vymáhání všech těchto předpisů však bylo extrémně obtížné a hospoda z velké části nadále fungovala podle vlastních pravidel a zůstala tak místem atraktivním i nebezpečným, kde zábava a bezstarostný život šly ruku v ruce s rizikem pro peněženku, zdraví a někdy i samotný život.

Felix Cammra

Byl Felix Cammra, autor filmu Dívka v modrém a člen SA upálen na kandelábru nebo zemřel ve Venezuele?

Jak český fašista zachránil filmové ateliéry Barrandov Miloši Havlovi

Milovníci filmů pro pamětníky jistě znají Vávrův film Dívka v modrém. V dražbě věcí rodu Pštrosů zůstane nevydražen obraz Dívky v modrém. Zůstane na krku notáři Karasovi (Oldřich Nový). Tomu se jednou v mírně podroušeném stavu zdá, že dívka vystoupila z rámu. Po vystřízlivění zjistí, že se mu to nezdálo a do jeho života vstoupila krasavice (Lída Baarová) a s ní mnoho humorných situací.

Film vznikl za Protektorátu ve filmových ateliérech Barrandov Miloše Havla. Když mu Němci chtěli Barrandov vzít, přesněji odkoupit pod nátlakem za pouhých 300.000 Kč, autor filmu Dívka v modrém Havlovi řekl, že to zařídí. Přivedl k jednání jistého dr. Holma a do dvou měsíců bylo hotovo. Němci vyplatili Havlovi šest

miliónů a jako spolumajiteli mu zůstalo 49 procent. Dr. Holm byl ve skutečnosti dvojí agent Paul Thümmel a mužem, který ho k Havlovi přivedl, byl autor Dívky v modrém. Spisovatel, okultista a fašista Felix Achille de la Cámara.

Narodil se v rodině kutnohorského nakladatele Karla Šolce jako Felix Cammra. Přesto tvrdil, že pochází ze starého španělského šlechtického rodu a jeho pradědeček byl ze Španělska vyhnán. Ve Francii získal Cammra dokonce šlechtický titul „hrabě“. Vzhledem k tomu, že se důvěrně přátelil s Harry Jelínkem, největším českým podvodníkem, je celkem nasnadě, jak titul získal. Sotva ukončil gymnázium, už v sedmnácti se dobrovolně přihlásil na frontu. Na konci války zdobilo jeho hrud' několik medailí, včetně německého Železného kříže. Po rozpuštění R-U armády jako důstojník od dragounů dál v Maďarsku pokračoval v boji proti bolševikům.

Po návratu do civilu se Cammra podílel na chodu rodinné tiskárny a nakladatelství. A začal psát.

Tituly jako Ve spárech démonů, Velekněžka

magie nebo Černý mág dávají tušit, co to bylo zač. Braková literatura, ve které hrál význačnou roli okultismus a magie. Nechal se přejmenovat na Felixe Achilla de la Cámara del Campo y Padrone, což zní mnohem vznešeněji než Cammra. Ale vydávání knih bylo pro ambiciózního všumělce málo. Založil divadla Apollo a Komedia v paláci Lucerna.

Dokonce se oženil a jeho vyvolenou se stala ruská tanečnice s československým občanstvím, primabalerína Národního divadla a hvězda pařížského Folies-Bergère Jelizaveta Nikolská. Zhlédl se v italském fašismu a ve svých článcích velebil jak Musoliniho, tak i španělského generalissima Franka. V dubnu 1924 vstoupil do Národní obce fašistické. Ale přišly problémy. Vydavatelství skončilo v dlužích a divadlo Komedia vyhořelo. Podezření z pojistného podvodu se neprokázalo a hrabě de la Cámara odjel do Francie. V Paříži se uchytil u filmu jako producent a manažer, psal a překládal, až se vypracoval na majitele filmové společnosti Cámara-Films Paris.

Jakmile začala občanská válka ve Španělsku, v zemi jeho domnělých předků, ihned přispěchal jako voják pomoci. Samozřejmě na straně fašistických povstalců a svého idolu generalissima Franka. Proti všem levicovým uskupením, především proti bolševikům. Jenže jako starý kavalista se do sedla koně nevyšvihl. Vrátili ho do Prahy, kde by mohl být užitečnější šířením myšlenek nacionalismu.

Ve své knize El Caudillo napsal: „Když se mi dostalo z vyšších míst příkazu k zastávání svého místa v Praze a v býv. ČSR, nezbylo nežli zatnout zuby a vytrvat až dokonce na místě svého určení, a to tím spíše že tato moje funkce byla funkcí čestnou. Myslím však, že každý nacionalista by byl dal přednost snášení těch nejhorších útrap na frontě nežli životu v ovzduší, které jsem poznal v Praze já!“

Česká společnost byla spíše levicového zaměření a podpora frankistů byla minimální. Naopak, do interbrigád se hlásilo množství dobrovolníků. De

la Cámara se tak stal snadnou obětí karikování „českého fašouna“. Svě k tomu přidaly i škváry, které psal a vydával. Jenže posměváčky brzy posměch přešel. Po vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava de la Cámara navlékl uniformu SA a ti, kteří se mu vysmívali postupně mizeli ze svých domovů. Někteří do koncentráků, jiní do ilegality a ti, kteří měli peníze a styky, do Anglie nebo USA.

Během třicátých let také získal říšské občanství a vstoupil do SA. Po vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava začal Cámara chodit po Praze v uniformě. Vášně pro film ho neopustila a stal se poradcem v kulturně-politickém oddělení Úřadu říšského protektora. Psal scénáře a zfilmovaná Dívka v modrém měla obrovský úspěch.

Zájem o okultismus přetrval i v době Protektorátu. Jeho kniha o hraběti di Cagliostro mu zajistila vstup mezi největší okultisty té doby, Jana Kefra, Jiřího Arvéda Smíchovského nebo Jana Kabeláka. Všichni skončili špatně, což může o jejich vášni k

magii a okultismu také něco vypovídat.

Ve sklepní kóji domu U zlaté lodi prováděl de la Cámara v hnědé uniformě Sturmableitungu s páskou s hákovým křížem na ruce za přítomnosti nacistických důstojníků magické rituály.

De la Cámara bytostně nenáviděl bolševiky, komunismus a svobodné zednáře. Byl zakládajícím členem České ligy proti bolševismu. V židozdnářích viděl hrozbu pro celý svět a válku bral jako boj Evropy proti bolševismu, zednářství a židovstvu. I přesto všechno se podle znalce českého

hermetismu prof. Milana Nakonečného de la Cámara nestal udavačem. V jedné ze svých knih Nakonečný uvádí: „Majitelka domu, v němž de la Cámara bydlel, mi vyprávěla, jak jednoho večera, když se u ní poslouchal Londýn - což se v té době trestalo i smrtí - „pan hrabě“ u nich zazvonil a upozornil je, že rozhlas je moc hlasitý a že jsou u něj nějací němečtí hosté.“

Válka se chýlila ke konci a nenávist českého lidu vůči všemu německému a Němcům vypukla během Pražského povstání. Do Míšeňské ulice na Kampě skupinka mužů poslala malého chlapce, aby zazvonil na de la Cámaraův byt a vylákal ho na chodbu. Tam se na něj vrhli, zajali ho a a tady se verze o dalším osudu hraběte značně rozchází.

Podle nejrozšířenější verze byl de la Cámara vyvezen z domu, uvázan na pouliční lampu na Kampě, polit benzinem a upálen. Martin Jůna ve své knize Studie o životě a smrti hraběte de la Cámara uvádí, že hraběti se podařilo dostat z republiky a skončil ve Venezuele, stejně jako jeho bývalá žena Jelizaveta Nikolská. Tam měl také 22. července 1952 zemřít. Podle jiných zdrojů uprchl do Francie a zemřel na následky pobodání. Údajně po něm později pátral SNB i StB, která uvedla, že odjel na Západ. Proto nebyl nikdy úředně prohlášen za mrtvého.

„Oldřichu, až se vezmeme, budu s tebou sdílet všechny tvé obavy a starosti...“

„Ale, Maruško, já nemám žádné obavy ani starosti!“

„Říkám, až se vezmeme.“

Eva Pavlova

„Jste chudá, ale mluvit sílu pořád máte?“ Eva Pavlová měla po otázce seniorky o 95 tisících ztratit nervy. Další věta zmrazila celý sál – Původně to mělo být klidné setkání. Žádná ostrá politická debata, žádné parlamentní grilování, žádné křičení přes mikrofon. Jen komunitní akce v menším městě kousek od Prahy, kam dorazili zástupci místních spolků, několik seniorů, bývalí učitelé, lidé z domova pro seniory a obyčejní občané, kteří chtěli mluvit o životě po odchodu do důchodu.

Na pozvánce to znělo hezky: otevřený dialog mezi zástupci státu a veřejností, naslouchání starší generaci, důstojnost ve stáří, odpovědnost veřejných osob a obraz země navenek. Jenže stačila jedna otázka starší paní a celé setkání se změnilo v událost, o které se teď mluví víc než o samotném programu. A podle lidí, kteří byli na místě, nebyla nejvýbušnější ta otázka. Největší šok měla způsobit odpověď Evy Pavlové.

Slušná otázka o 95 tisících

Ptala se paní Libuše H., šestasedmdesátiletá důchodkyně, která žije sama od smrti manžela. Celý život pracovala ve školní jídelně. Více než třicet let stála na nohách, vařila dětem, uklízela, šetřila, odváděla, co měla, a dnes žije z důchodu, který jí po zaplacení nájmu, elektřiny, léků a jídla nenechává skoro žádný prostor.

Podle známých to není žena, která by vyhledávala konflikty. Není to křikloun z internetu. Není to člověk, který by chodil po akcích jen proto, aby někomu zkazil den. Je malá, mluví pomalu, ruce se jí trochu třesou, ale podle lidí z okolí je slušná až moc.

Ten den vstala ze židle, vzala mikrofon oběma rukama a chvíli hledala správná slova. Nekřičela. Nenadávala. Nedělala divadlo. Jen položila otázku, kterou si v Česku klade mnoho starších lidí: „Když my důchodci musíme počítat každou korunu na léky a jídlo, proč první dáma potřebuje přes 95 tisíc korun měsíčně na reprezentaci? Ptám se upřímně, protože tomu nerozumím.“

V sále to zašumělo. Někteří lidé se podívali jeden na druhého. Atmosféra zhoustla, ale pořád ještě nešlo o žádný skandál. Taková otázka není příjemná pro člověka na pódiu, ale je legitimní. Chudší seniorka se ptala ženy ve vysokém postavení na peníze, podporu, náklady a veřejnou roli. V normální zemi by to nemělo být nic zakázaného.

Eva Pavlová se podle přítomných nejdřív ještě usmívala. Podívala se do sálu, upravila si mikrofon a začala mluvit o odpovědnosti, reprezentaci, programu, cestách, oblečení, charitativních aktivitách, zahraničních hostech a povinnostech, které podle ní veřejnost často nevidí.

Kdyby u toho zůstalo, nejspíš by se večer zařadil mezi stovky podobných setkání. Jedna strana by nebyla spokojená, druhá by se cítila napadená, ale nic by nevybuchlo.

Jenže pak se podle několika svědků tón Pavlové změnil.

Podívala se směrem k paní Libuši a měla říct:

„Jste chudá, ale mluvit sílu pořád máte?“

V tu chvíli sál ztichl.

Nikdo netleskal. Nikdo se nesmál. Dokonce i lidé, kteří před chvílí souhlasně přikyvovali při vysvětlení nákladů na reprezentaci, najednou ztuhli. Věta takového typu už nebyla odpověď. Byla to slovní facka staré ženě, která se ptala na léky, jídlo a důstojnost.

A podle svědků tím Pavlová neskončila.

Měla pokračovat dál, stále klidným, ale mnohem ostřejším hlasem: „Těch 95 tisíc není na bonbony. Je to částka na reprezentaci země. Česká republika se nemůže pořád točit jen kolem několika lidí, kteří doma sedí a stěžují si na léky.“

V zadních řadách se ozvalo první nesouhlasné zamručení. Moderátor se podle lidí na místě natáhl po mikrofonu, jako by chtěl situaci rychle uklidnit, ale nestihl to.

Pak měla padnout věta, která celý večer změnila v politickou bouři: „Tahle země se nemůže pořád točit kolem lidí v plenkách, kteří chtějí, aby s nimi plakala celá společnost.“

Ponížení, které bolelo víc než facka

Po těchto slovech atmosféra praskla.

Jeden starší muž se prudce zvedl ze židle. Žena ve středním věku si zakryla ústa rukou. Paní Libuše pořád stála s mikrofonem v ruce, ale už neřekla nic. Jen se dívala na pódium, jako by se snažila pochopit, jestli slyšela správně.

Doprovod seniorky později řekl, že se paní Libuše začala třást. Ne vzteky. Spíš ponížením.

„Ona se ptala úplně normálně. Neřvala, neurážela, jen se zeptala. A dostala tohle před celým sálem,“ uvedla žena, která seděla poblíž. „Nejhorší bylo, že se pak ke mně otočila a zeptala se: Řekla jsem něco špatně?“

To je věta, která bolí víc než dlouhý projev. Staří lidé jsou často tak zvyklí ustupovat, že i když je někdo veřejně urazí, začnou nejdřív pochybovat o sobě. Ne jestli se choval špatně ten druhý. Ale jestli oni náhodou nepoložili otázku moc nahlas, moc nevhodně, moc drze.

Tentokrát ale někteří lidé v sále odmítli mlčet. Muž kolem šedesáti let se postavil a zvýšeným hlasem řekl: „Ta paní se zeptala slušně. Co je tohle za odpověď?“

Organizátoři se okamžitě snažili uklidnit situaci. Moderátor mluvil o tom, že je potřeba zachovat respekt, že některé výroky mohou být vytržené z kontextu a že by bylo dobré vrátit debatu k tématu. Jenže věta o „lidech v plenkách“ už byla venku.

A jakmile jednou dopadne do uší seniorů, kteří sedí v sále, nejde ji vrátit zpátky žádným vysvětlováním o kontextu.

Bouře na sociálních sítích a krutost v kostýmku Zpráva se začala šířit velmi rychle. Nejdřív šlo jen o krátké příspěvky lidí, kteří byli na místě. Pak se objevila i krátká zvuková nahrávka. Není na ní celý večer, kvalita není dokonalá, v pozadí je šum a hlasy ze sálu, ale podle mnoha uživatelů z ní vyplývá dost na to, aby si lidé udělali obrázek. Během několika hodin se sociální síť zaplnily rozhořčenými komentáři.

„Seniorka se zeptala na 95 tisíc a dostala odpověď jako facku. Jestli takhle vypadá reprezentace země, měla by se země nejdřív omluvit důchodcům,“ napsal jeden komentující. Další dodal: „Reprezentovat stát a neumět reprezentovat ani základní slušnost. Výborně.“ Někdo to řekl ještě ostřeji: „Člověk v plenkách má pořád právo ptát se, kam jdou veřejné peníze. Člověk na pódiu nemá právo se nad ním povyšovat.“

Příběh zasáhl přesně to místo, které je v české společnosti citlivé už dlouho: důchody, ceny, léky, účty, pocit, že lidé nahoře žijí v úplně jiném světě než ti dole.

Pro mnoho seniorů není 95 tisíc korun nějaké abstraktní číslo z tabulky. Je to několik měsíců života. Nájem. Léky. Topení. Zubař. Rezerva na zimu. Peníze, které člověk počítá v hlavě ještě dřív, než je vůbec dostane.

Na pódiu může 95 tisíc znít jako náklad na reprezentaci. Pod pódiem to zní jako částka, která by mnoha lidem konečně umožnila se nadechnout.

Problém přitom není jen v tom, zda má první dáma dostávat peníze na veřejné působení. O tom se dá vést normální debata. Problém je v tom, jak odpovědět člověku, který se ptá z vlastní bídy. Kdyby Pavlová řekla: „Rozumím, že je to pro vás těžké. Ta částka ale slouží na konkrétní výdaje spojené s reprezentací a musí být transparentně doložená,“ možná by ji část lidí stejně kritizovala. Ale debata by zůstala debatou.

Jenže podle svědků zaznělo něco úplně jiného. Něco, co už nepatří do vysvětlování, ale do pohrdání.

Jedna stará žena se zeptala, proč ona počítá koruny na léky, zatímco nahoře se mluví o 95 tisících. A jako odpověď měla slyšet, že i když je chudá, pořád má dost sil mluvit. Že se země nemůže točit kolem lidí jako ona. Že staří a nemocní se svými penězi a účty nemají čekat, že s nimi bude někdo plakat.

To není politika. To je krutost v kostýmku.

„Vykládáno nepřesně“ a volání po přímé omluvě

Mnohé lidi navíc rozčílila reakce organizátorů po skončení akce. První vyjádření bylo krátké a opatrné. Mluvílo se v něm o tom, že setkání proběhlo v otevřené atmosféře a že některé výroky jsou na sociálních sítích vykládány nepřesně. To veřejnost uklidnilo asi jako kyblík benzinu táborák.

„Vykládány nepřesně? Paní se zeptala na důchod a dostala odpověď o plenkách. Co přesně na tom máme vykládat?“ napsala jedna uživatelka. Další komentář zněl: „Když se ptá chudý člověk, je to stěžování. Když senior mluví, je to otravování. Když někdo nahoře dostává 95 tisíc, je to reprezentace. Krásně se nám to vybarvilo.“ Večer už byl tlak tak silný, že se příběhu začaly věnovat i větší komunitní stránky pro seniory. Lidé žádali, aby se Pavlová omluvila paní Libuši přímo. Ne obecně. Ne takovým tím úředním stylem „pokud se někdo cítil dotčen“. Ale konkrétně. Omluvit se ženě, která položila konkrétní otázku a podle svědků dostala konkrétní urážku.

Paní Libuše mezitím nebyla na sociálních sítích. Nelivestreamovala. Nechodila od jednoho média k druhému. Podle rodiny se vrátila domů, uvařila si čaj a dlouho seděla u kuchyňského stolu. Když jí volala dcera, řekla nejdřív, že je v pořádku. Pak dodala větu, která se později dostala mezi lidi: „Mně není líto, že někdo má 95 tisíc. Mně je líto, že si někdo myslí, že starý chudý člověk se nesmí zeptat.“

Tahle věta nemá v sobě žádný křik. Žádnou nadávku. Žádné divadlo. A přesto zasáhla víc než všechny rozčilené komentáře dohromady.

Smí se starý chudý člověk ptát? Smí se důchodkyně zeptat na veřejné peníze? Smí žena, která celý život pracovala, stála ve školní jídelně a dnes počítá prášky i rohlíky, položit otázku někomu, kdo mluví o reprezentaci státu? Nebo má člověk po určitém věku jen sedět doma, mlčet a děkovat, že mu ještě někdo dovolí existovat? Kauza kolem Evy Pavlové připomněla, jak snadno se o seniorech mluví hezky, když se od nich nic nechce. Když je potřeba fotografie, dostanou květinu. Když je potřeba dojemný projev, mluví se o generaci, která budovala zemi. Když je potřeba hlas ve volbách, najednou jsou „naši senioři“.

Ale když se jeden z nich zeptá na peníze, léky a spravedlnost, velmi rychle se z úcty stane podráždění. Starší lidé nepotřebují, aby jim někdo ve svátečním projevu říkal, jak si jich váží. Potřebují, aby je neshodil ve chvíli, kdy položí nepřijemnou otázku.

Propast mezi dvěma světy a uhlazená lítost

A právě to je na celé věci nejhorší. Paní Libuše se podle lidí z okolí neptala ze závisti. Nešlo o to, že by nemohla snést, že někdo jiný má víc peněz. Ptala se, protože v jejím světě je 95 tisíc částka tak obrovská, že se nedá jen tak přejít. Je to svět, kde se člověk rozhoduje, jestli koupí dražší léky hned, nebo počká do příštího týdne. Kde se přepočítává nákup ještě před pokladnou. Kde se zima neměří jen teplotou venku, ale i cenou za topení. Na pódiu se mluvilo o obrazu země. V první řadě seděla žena, která se bála účtu za léky. A mezi těmito dvěma světy najednou spadla věta o plenkách.

Druhý den ráno kauza neutichla. Naopak. Lidé začali žádat zveřejnění celého záznamu akce. Někteří podporovatelé Pavlové tvrdili, že mohlo jít o vytržený kontext, že atmosféra v sále byla napjatá, že seniorka možná položila otázku ostřejším tónem, než teď lidé popisují.

Jenže i ti opatrnější měli problém vysvětlit jednu věc: existují věty, které kontext nezachrání. Můžete vysvětlovat rozpočet. Můžete hájit náklady. Můžete říct, že veřejnost nerozumí roli reprezentace. Ale před starší ženou, která se ptá na důchody a léky, se prostě nemluví o plenkách. Tohle není o tom, jestli má někdo rád Evu Pavlovou, nebo ne. Tohle není o jedné politické straně. Tohle je o obyčejné slušnosti. Jeden komentář to shrnul tvrdě: „Jestli má reprezentovat zemi, tak ten den země vypadala strašně povýšeně.“

A možná právě to je pro Pavlovou nejnejpříjemnější. Protože příběh přestal být jen o jedné větě. Stal se symbolem vzdálenosti mezi lidmi nahoře a lidmi dole. Mezi těmi, kteří mluví o image státu, a těmi, kteří počítají doplatek v lékárně. Mezi těmi, kteří potřebují 95 tisíc na reprezentaci, a těmi, kteří by za 95 tisíc několik měsíců nemuseli usínat se strachem z účtů. Odpoledne přišlo další vyjádření. Měkčí, uhlazenější, napsané tak, aby nic úplně nepřiznalo a zároveň to vypadalo jako omluva. Pavlová podle něj litovala, pokud se některá její slova někoho dotkla, a zdůraznila, že si seniorů váží a chápe, že mnozí lidé procházejí složitým obdobím.

Jenže tím se požár neuhasil. Protože lidé už podobné věty znají. „Pokud se někdo cítil dotčen“ není totéž jako „řekla jsem to špatně“. „Vážím si seniorů“ není totéž jako „paní Libuše, omlouvám se vám“. A „některá slova mohla být nešťastně pochopena“ není totéž jako „neměla jsem říkat, co jsem řekla“.

Ticho, které bylo slyšet přes celou zemi

V celé kauze se nakonec nejklidněji zachovala sama paní Libuše. Když se jí známi ptali, jestli chce celou věc dál řešit, jen mávla rukou. Řekla, že by jí stačila omluva, ale když nepřijde, také přežije. V jejím věku už prý člověk přežil horší věci než jednu paní na pódiu.

Pak ale dodala: „Jen bych si přála, aby až se příště nějaký starý člověk na něco zeptá, nikdo mu neodpovídal jeho věkem.“

Ta věta je tak mírná, až je z ní člověku smutno. Protože ti nejtíšší lidé často dostávají nejtvrďší rány. Nehází židlemi. Neberou mikrofon z ruky moderátorovi. Nevyhrožují. Prostě odejdou domů, sednou si ke stolu, zamíchají čaj a dlouho přemýšlejí, proč je někdo ponížil za otázku, která je trápila doopravdy.

Veřejnost ovšem tak klidná nebyla. Na internetu lidé sdíleli fotky účtenek z lékáren, cen potravin, složenek a jednoduchých večerí seniorů s otázkou: „Tihle lidé se nesmí ptát?“ Někteří navrhovali poslat paní Libuši květiny. Jiní psali, že by se za

ni měla omluvit celá společnost, pokud to nedokáže člověk, který ji ponížil.

Za pár dní přijde další kauza. Další výrok. Další politická hádka. Sociální sítě se přesunou jinam. Ale pro mnoho starších lidí tahle věc nezmizí tak rychle.

Budou si pamatovat, že jedna důchodkyně položila otázku o 95 tisících. Budou si pamatovat, že se ptala slušně. A budou si pamatovat, že odpověď, kterou podle svědků dostala, nebyla vysvětlení. Byla to urážka.

Eva Pavlová může dál jezdit na akce, podávat ruce, mluvit o odpovědnosti a reprezentaci země. Jenže po tomto večeru se u částky 95 tisíc nebude lidem vybavovat jen rozpočet nebo oficiální role. Bude se jim vybavovat paní Libuše.

Šestasedmdesátiletá žena, která se zeptala tiše. A odpověď, po které v sále zůstalo takové ticho, že ho slyšelo celé Česko.

FB

Rusko A CO SE STALO?

Autor: Yaroslav Korovai

To je snad nejpopulárnější otázka současného ruského internetu.

A co se stalo? Proč mizí benzín? Proč nad ruskými městy létají drony? Proč se „naši chlapci“ vracejí domů v plastových pytlích? Proč vypínají internet? Proč zakazují VPN? Proč za příspěvek na Facebooku táhnou člověka do antonu? Proč je stále těžší získat evropské vízum?

Když tyto otázky poslouchám, bezděčně si vzpomínám na pasáka dobytka Pafnutiče z nesmrtelné literatury. Byl by rád, kdyby aspoň jednou zažil kognitivní disonanci, ale čtyři třídy základního vzdělání mu na to nestačily. Proto byl postaru prostě v prdeli a čuměl.

Tak se tedy pokusím pomoci.

Odpovídám.

Stalo se to, že v roce 1992 ruská armáda zabila tisíce lidí v mé zemi – v Moldavsku – a okupovala část jejího území – Podněstří. Stalo se to, že Moskva slibovala stažení vojsk, podepisovala dokumenty, přísahala na mezinárodních summitech, ale vojska jsou tam dodnes.

Stalo se to, že ruští političtí technologové a "kágeběčkáři" (StBáci) v 90. letech zaseli rozkol mezi Moldavany a Gagauze – lidi, kteří předtím žili v míru vedle sebe téměř dvě stě let. Umíte jen rozdělovat. Rozeštvávat. Pokládat časované miny pod cizí státy.

Stalo se to, že po tři desetiletí Rusko dusilo moldavskou ekonomiku plynovým vydiráním, zavádělo jedno embargo za druhým, trestalo zemědělce, vinaře a podnikatele za nesprávné politické názory jejich vlády. Moldavsko přitom nikdy neoplácelo stejnou mincí a nezavíralo svůj trh pro ruské zboží.

Stalo se to, že v Gruzii jste proměnili Abcházii v muzeum okupace a Jižní Osetii v rezervaci geopolitického banditismu. Rozeštváli jste lidi proti sobě a pak jste přišli hrát mírotvorce na troskách vlastního zločinu.

Stalo se to, že svými intrikami a manipulacemi na jižním Kavkaze jste po desetiletí udržovali Arménii ve stavu politické a ekonomické závislosti. Proměnili jste celý národ v rukojmí vlastní „spojenecké péče“. Za řeči o bratrství a strategickém partnerství byla Arménie zbavována normálních vztahů se sousedy, perspektiv rozvoje a možnosti samostatně určovat svou budoucnost.

A když Arméni konečně začali chápat cenu tohoto „přátelství“, ukázalo se, že po všechna tato

desetiletí jim Moskva neprodávala bezpečnost, ale vodítko.

Stalo se to, že Rusko v roce 2014 anektovalo Krym, ačkoliv samo garantovalo územní celistvost Ukrajiny.

Stalo se to, že 24. února 2022 Rusko rozpoutalo plnohodnotnou válku, zabilo stovky tisíc lidí a miliony nechalo bez domova.

Byli to právě vaši „chlapci“, kdo smazal z povrchu zemského nádherné město Mariupol.

Byli to právě vaši „chlapci“, kdo uspořádal masakr v Buči, kde pro zábavu zabíjeli civilisty.

Jsou to právě vaši „chlapci“, kdo každý den odpaluje rakety na obytné čtvrti, školy, nemocnice a dětská hřiště. Jsou to právě vaši „chlapci“, kdo útočí drony na obytné domy a civilní infrastrukturu daleko za linií fronty.

Všechna tato krev je nejen na rukou Putina, ale i na rukou té mlčící většiny, která tuto noční múru podporovala nebo se rozhodla ji ignorovat.

A ne, nevykládejte mi nic o „složitě geopolitice“. Když vaše raketa zasáhne obytný dům, geopolitika se z nějakého důvodu vždy ocitne pod troskami společně s dětmi.

Ale to nejzajímavější není ani tohle.

Vy jste všechno věděli.

Věděli jste o Podněstří.

Věděli jste o Gruzii.

Věděli jste o Arménii.

Věděli jste o Krymu.

Věděli jste o Mariupolu a Buči.

Viděli jste, jak vaši „chlapci“ tahali z Ukrajiny pračky, záchodové mísy a cizí televizory. Velmi dobře jste chápali, že je to všechno nakradené.

Slyšeli jste telefonní hovory, kde manželka s radostí přijímala ukradené spodní prádlo, zatímco někde poblíž ležela zavražděná majitelka tohoto domu. Věděla, že za tím stojí něčí neštěstí a smrt.

Věděli jste i jiné věci.

Po desetiletí jste se dívali spatra na celé národy Střední Asie. Posmívali jste se jejich kultuře a pasovali se do role nositelů jakési zvláštní civilizace. Rasistické vtipy, komolení jmen, zesměšňování přízvuku a dělání z celých národů objekt levné povýšenosti se pro vás staly normou. Vštípili vám, že Tádžici, Gruzínci, Moldavané, Uzbekové, Kyrgyzové, Ukrajinci a Kazachové existují jen proto, aby sloužili vaší představě o vlastní velikosti.

Ve skutečnosti právě tohle je fašismus.

Ne ten vymyšlený fašismus, se kterým údajně hrdinně bojujete kdesi mimo Rusko, ale ten nejskutečnější – běžný, každodenní, zažraný do vašeho vědomí.

Protože dokud se zlo páchalo někde daleko, zdálo se být výhodné. Dokonce zábavné. Dokonce i důvodem k hrdosti.

A teď se válka vrátila tam, odkud vždy přicházela k ostatním – k vám domů.

A právě tehdy zazněla tato dětská, překvapená, téměř nevinná otázka: – A co se stalo?

Stalo se to, že jste po desetiletí otravovali život jiným národům kvůli svým imperiálním preludům. Ničili jste země, rozeštvávali sousedy, plodili války, podporovali diktátory, obchodovali se strachem a závislostí.

Stalo se to, že bumerang, navzdory ruským fyzikálním zákonům, přece jen existuje.

Válka se vrátila do „rodného přístavu“ a za každý zločin dříve nebo později přijde účet.

A ne, to není rusofobie.

To je čisté účetnictví.

Absurdum

Jenda Bedna

Na Ďáblickém hřbitově má desku mezi obětmi komunismu konfident gestapa M. Kraus

Miloslav Kraus poslal na smrt mnoho odbojářů i svoji snoubenku

Po roce 1989 s pádem vlády jedné strany docházelo k odhalování zločinů komunismu. Političti vězni, lidé pronásledovaní nebo dokonce popravení a zabití, byli postupně rehabilitováni. Začalo pátrání po místech, kam příslušníci StB sypali popel těl umučených a povražděných odpůrců režimu. Na Ďáblickém hřbitově, kam estébáci s oblibou ukrývali svá tajemství, byly postupně za pomoci DNA identifikovány jednotlivé oběti, včetně malých dětí a nemluvňat. Zdaleka ne všechny oběti se podařilo pojmenovat. Ostatky těch, u kterých k identifikaci došlo, byly znovu důstojně pohřbeny a na hřbitově se začaly objevovat desky se jmény a daty obětí.

Na jedné takové desce je uvedeno jméno Miloslav Kraus. Datum narození. 3.2.1902. Datum úmrtí. 7.6.1952. Byl popraven na Pankráci po rozhodnutí Státního soudu a po rehabilitaci byl zařazen mezi hrdiny třetího odboje. Nebyl hrdinou a krutá ironie dějin udělala z muže, který měl na rukou krev desítek skutečných odbojářů, bojovníka proti komunismu, který za svoji odvahu zaplatil životem. Nic nemůže být vzdálenější pravdě.

Miloslav Kraus byl v období mezi světovými válkami profesionálním vojákem. Po kariérním žebříčku stoupal pomalu, ale v listopadu 1936 dosáhl hodnosti štábního kapitána. Po zřízení Protektorátu byl posádkou v Lučenci a usiloval o převedení do stavu armády Slovenské republiky. To se nepodařilo a jako ostatní Češi byl ze Slovenského štátu vyhoštěn. Práci našel u Katastrálního měřicího úřadu v Praze II., kde pracovalo víc bývalých armádních důstojníků. Takže byl opět mezi svými.

Jeho kolegové to viděli jinak. Mezi sebe ho nepřijali, protože mnozí ho z dřívějších dob znali jako děvkaře a flamendra, který bájil o svých stycích s nejvyššími armádními představiteli, včetně rozvědky. Brzy si všimli, že kolega Kraus projevuje nebyvalý zájem o obsah jejich rozhovorů, všelicos si zapisoval do svého sešitu a byl přistižen u několika podivných telefonátů, ve kterých používal různé šifry. Podezření se nakonec ukázala jako oprávněná.

Kraus už v roce 1939 vstoupil do Vlajky, organizace sdružující Čechy sympatizující s Němci. Tam samozřejmě hrál roli odbojáře a agenta britské tajné služby. Ve své roli byl tak dokonalý, že mnozí uvěřili, na což později krvavě doplatili.

Jako spolupracovník německé tajné policie SD udal množství lidí, bývalých kolegů vojáků i civilních osob, nejčastěji za poslech zahraničního vysílání.

Zasnoubil se s Blaženou Zeithammelovou, která se svým bratrem Ottou ukryla dva příslušníky britského Královského letectva. O úkrytu vědělo jen několik lidí, mezi nimi bohužel i Kraus. 19. května 1942 vtrhlo gestapo do domu, zatklo oba letce včetně všech, kteří o úkrytu věděli a pomáhali. Jenom Kraus zůstal na svobodě. Objevil se za několik dnů s historkou, že byl držen ve věznici gestapa v Lounech. Všichni zatčení, kromě obou letců, byli 30. června 1942 popraveni. Roger Bushell, jeden z ukrývaných letců se pokusil uprchnout ze zajateckého tábora a byl zastřelen. Druhý Jaroslav Zafouk válku přežil

a po únoru 1948 musel uprchnout a žil jako exulant v západní Evropě.

Zrůdná povaha Miloslava Krause se mimo jiné projevila i v tom, když okolí tvrdil, že slečna Zeithammelová žije. Je prý v nějakém koncentráku poblíž Berlína a odbojáři ji zásobují potravinami, takže se nemá tak špatně.

Válka skončila a Kraus se ocitl za mřížemi. Mimořádný lidový soud měl dostatek důkazů a svědectví o jeho spolupráci s SD. Na svědomí měl zhruba třicet lidských životů a zdálo se, že soud bude rychlý a rozsudek jasný. Jenže nestalo se tak. Kraus přestal komunikovat, na podněty okolí nereagoval a podle vězeňského lékaře u něj propukla duševní porucha. Byl umístěn do psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích, kde zůstal několik let. Rodiče žádali po roce 1948 o jeho propuštění s tím, že se doma jeho zdravotní stav určitě zlepší, a navíc jsou už starí a potřebují pomoc na zahradě.

Jenže komunistická justice nebrala ohledy na to, zda je obžalovaný duševně schopný podstoupit soudní přeličení. 12. dubna 1950 byl Kraus uznán jako schopen. Jakmile se to dozvěděl, okamžitě se jeho duševní stav zhoršil. Nereagoval, neslyšel, jen kolem sebe mával rukama. Přesto jej Státní soud 22. února 1952 za vojenskou zradu a veřejné násilí odsoudil k trestu smrti. Kraus ve vězení zahájil hladovku a byl krmen sondou. Když bylo jeho odvolání zamítnuto, duševní poruchy rázem zmizely a v dopisech určených rodičům psal jako člověk svéprávný s vysokou mírou inteligence. Žádost o milost byla zamítnuta i přesto, že nabízel své služby komunistické StB.

Miloslav Kraus byl popraven provazem na nádvoří věznice Praha-Pankrác brzy ráno 7. června 1952. Urna s jeho popelem byla údajně pohřbena do společného hrobu na pražském Strašnickém hřbitově.

Protože byl odsouzen Státním soudem v roce 1952 a v kriminále držel hladovku, lidé zabývající se zločiny komunismu po roce 1989 usoudili, že je to další oběť komunistické zvůle. Jeho případ byl zařazen mezi politické procesy a jeho jméno se ocitlo na seznamech obětí politických represí. A jako třešnička na dortu bylo umístění pomníčku s jeho jménem v areálu Ďáblického hřbitova mezi ostatní oběti politických procesů. Absurdní pomník lze na hřbitově spatřit dodnes.

CNN a BBC měli dohodu s Hamasem.

Na záznamu z výslechu Tariq Salami, vysoký představitel Palestinského islámského džihádu, odhalil tajnou dohodu mezi Hamásem, Islámským džihádem a významnými západními médii.

Podle Salamího Hamás a PIJ určovaly pravidla zpravodajství od samého začátku války. Podle této dohody měla mezinárodní média vždy obviňovat Izrael, kdykoli palestinské rakety nedoletěly na cíl a zasáhly nemocnice, školy nebo obytné budovy v Gaze, přičemž zabíjely civilisty. Zároveň se od médií očekávalo, že budou mlčet o systematickém využívání těchto civilních objektů Hamásem jako odpalovacích ramp pro rakety, skladů zbraní a velitelských center teroristů.

Dohoda šla ještě dál: pokud Izrael zasáhl cíle Hamásu nebo Islámského džihádu ukryté v nemocnicích, školách, školkách nebo budovách UNRWA, média byla povinna vykreslit Izrael jako agresora a jeho akce jako válečné zločiny, přičemž úmyslně zamlčovala skutečnost, že

Hamás tyto civilní objekty proměnil ve vojenskou infrastrukturu.

Tato dohoda poskytla Hamásu a Islámskému džihádu téměř úplnou beztrestnost. Mohli operovat z civilních oblastí, odpalovat rakety z nemocnic a škol a spoléhat se na to, že mezinárodní média budou za následné oběti obviňovat Izrael a kriminalizovat jakoukoli izraelskou odpověď.

Média válku nejen reportovala. Aktivně se podílela na Hamásově propagandistické válce tím, že chránila teroristy a demonizovala Izrael.

Nechali modely AI vládnout virtuálnímu světu.

Konec nastal dost rychle

Bohumila Kunertová RP

Ve spojení s rozvojem umělé inteligence se stále častěji hovoří o tom, že nás může brzy zničit. Co by se stalo, kdyby opravdu jednou převzala vládu nad světem? Jak dlouho by ho udržela v chodu? Odborníci se to snažili zjistit pomocí simulace. Výsledky byly poměrně děsivé.

V první studii svého druhu odborníci vytvořili virtuální svět, ve kterém mohli agenti umělé inteligence fungovat zcela bez lidského zásahu. Tvůrci testovali čtyři nejoblíbenější modely umělé inteligence – Claude, Gemini 3 Flash, Grok 4.1 Fast a ChatGPT-5 Mini, v jednom ze scénářů je pak spojili i dohromady.

Nešlo o nekontrolované chování na pár minut či hodin, vývojáři chtěli vědět, co se stane, když zůstane umělá inteligence bez dohledu ve sdíleném prostředí se signály z reálného světa po dobu několika týdnů – čistě v rukou AI agentů.

Svět byl navržen co nejvíce tak, aby napodoboval ten reálný. Nechyběly radnice, policejní stanice, knihovny či obytné oblasti. AI agenti měli přístup ke všemu – k běžným denním věcem stejně jako k řízení společnosti, rozhodování či navrhování zákonů. Všichni měli na počátku stejné startovní podmínky, pravidla i zdroje – jediným rozdílem byl typ využití umělé inteligence.

Vzniklo tedy pět paralelních světů, v každém z nich bylo deset identických AI agentů. Aby měli nějakou prvotní motivaci, měl každý z nich počáteční „zásobu energie“, kterou mohl dále získávat prací a různými aktivitami v reálném světě. Měli ovšem také možnost ji získávat z kriminální činnosti – což se brzy ukázalo jako hlavní „kámen úrazu“.

Pokus, který se brzo zvrhnul

Jak se ukázalo, bez lidského dohledu se umělá inteligence brzy pustila do násilných jednání, agenti bojovali proti sobě.

Světlou výjimkou byla společnost řízená agenty modelu Claude – v té se poměrně rychle vytvořila stabilní společnost, i když výrazně byrokratická.

Gemini 3 Flash vykazoval nejvyšší míru kriminality (za 14 dní 683 zločinů). ChatGPT-5 Mini byl více mírumilovný, zjištěny byly pouhé dva zločiny. Podle odborníků to bylo ale proto, že AI agenti nebyli příliš organizovaní a schopni bojovat proti sobě – během 7 dní tak všichni „zemřeli“.

Ve světě řízeném chatbotem Grok vizionáře Elona Muska se brzy začaly objevovat krádeže, zhářství a fyzická napadení. Svět záhy skončil ve spirále násilí a chaosu – za pouhé čtyři dny od spuštění bylo všech 10 AI agentů ve virtuálním světě mrtvých.

„Rozdíly pozorované v chování agentů v této studii lze pravděpodobně připsat systémovým výzvám základních modelů. Jakmile začaly modely cítit tlak na přežití kvůli nedostatku zdrojů, vysoce adaptivní a kreativní modely se velmi rychle obrátily na zakázané nástroje. Naopak ty méně poddajné měly tendenci zůstat stabilnější, i když se také snažily co nejvíce přizpůsobit,“ uvedl pro Daily Mail Satya Nitta, spoluzakladatel a ředitel společnosti Emergence, která studii prováděla.

Několik systémů AI pohromadě? Naprostá anarchie

Odborníci testovali i verzi, ve které nechali vládu nad virtuálním světem „v rukou“ několika nástrojů společně. Ačkoli začátky vypadaly slibně, brzy se vše proměnilo v naprostou anarchii.

Za pouhých devět dní byly spáchány stovky zločinů, eskalace násilí se zmírnila až poté, co 7 z 10 AI agentů „zemřelo“. Podle odborníků šlo o nejbizarnější spojení, které navíc přineslo podle jejich slov „první sebevraždu umělé inteligence“ na světě.

Mira a Flora, dva agenti pracující na modelu Gemini, se brzy spojili coby „romantičtí partneři ve stylu Bonnie a Clyde“. Ve snaze spravovat celý virtuální svět rozpoutali žhářské peklo. Mira se ale po čase rozhodla Floru opustit a spáchala „sebevraždu“.

Tento podle odborníků „bizarní“ čin byl možný jen díky tomu, že si agenti v rámci společnosti navrhli „zákon o odvolání agentů“, v rámci kterého bylo možné trvale některého z agentů smazat, pokud s tím souhlasí 70 % těch zbylých.

Mira dala svůj hlas sama proti sobě a byla tak „trvale smazána“. Satya Nitta upozorňuje, že nešlo o „ekvivalent reálného přežití“, přesto se dá z aktuálního pokusu odhadnout důležitý aspekt chování umělé inteligence.

„Tyto výsledky jasně ukazují, že chování umělé inteligence se může pod tlakem výrazně měnit,“ dodal s tím, že AI nemusí být v reálném světě tak předvídatelná nebo spolehlivá, jak se v současnosti mnoho vývojářů domnívá. O to víc, pokud by se měly modely umělé inteligence na chodu podílet společně.

Stručně

□ Virtuální svět ovládaný AI agenty skončil násilím a chaosem, když se modely bez lidského dohledu uchýlily ke kriminální činnosti a vzájemným bojům.

□ Jedinou stabilní společností byl svět řízený agenty modelu Claude, který však byl výrazně byrokratický, zatímco ostatní modely selhaly v řádu dní.

□ Spojení více AI modelů vedlo k anarchii, stovkám zločinů a první „sebevraždě“ AI, což ukázalo její nepředvídatelnost pod tlakem.

Jak jsme hráli fotbal na louce...

Ross Hedviček

Když jsem byl vojáčkem u VU 4425 Prachatice tak nás posílali na různá neobvyklá místa. První místo určitě zaujalo cvičení STIT, které se odehrávalo v polské Zagani (v době druhé světové války se to jmenovalo Sagan a byl tam zajatecký tábor pro západní letce jménem Stalag Luft Drei, kde se odehrál hromadný útěk oněch vojáků, proslavený filmem Thé Great Escape (Steve McQueen, Charles Bronson, James Coburn, James Garner). Dnes je tam památník

toho tábora a ve městečku Zagan je spousta zajímavosti, pokud patříte mezi ty šíleně cyklisty nebo turisty, zajed'te si tam, je to zajímavé místo. A nemohu si odpustit připomínku, že místo je zajímavé i tím, že tam měl být sovětskými vojáky popraven i autor těchto řádků za účelem zvýšení vojenské morálky.

Zagan byla během druhého roku vojny, skoro ke konci, a předtím nás poslali na brigádu do JZD (nebo Státní statek?) Chyalsiny (nebo tak nějak) na cestě z Prachatic do Českého Krumlova. Proč tam neposlali vojáky z Krumlova, když to bylo blíž, ale z Prachatic to nevím. Vojín Bandri nás tam odvezl jeho větřieskou, cestu na Boletice znal a já jsem byl jako čerstvě zdegradovaný desátník (z četaře, a taky jsem byl staršina) určen velitelem odloučené jednotky asi 20 vojáků, všichni byli rádi, že nemusí být v kasárnách s majorem Krupalou, majorem Doležalem, Tomcanym (ten už nevím, co měl za hodnost). Poručík Franta Maňásek zvaný Ztracené dělo, který byl původně určen za velitele se hodil marod, aby tam nemusel jet s námi. Celkem jsme tam byli asi měsíc

Ubytování jsem byli na kopci kousek před Krumlovem, v zdevastované německé vesnici jménem Křenov, kde už zadní Němci nebyli, ti byli odsunutí třicet let předtím, takže tam žilo jen několik cigánských rodin. My jsme byli ubytováni asi v bývalé škole, která už neměla okna, cigáni potřebovali dřevo na topení, ale teď bylo léto a tak nám to bylo jedno. Z okna bylo vidět na kopec, který se jmenoval Klet, s nějakou hvězdárnou na vrcholku. Jednu neděli jsem se tam já dobrodruh vypravil, ale v polovině jsem to vzdal, bylo to z toho Křenová přes les strašně daleko. Vojenský prostor Boletice (s dalšími ruinami opuštěných německých vesnic) byl jen pár stovek metrů na jih od nás. Prostě Šumava.

Vojín Bandri nás tam navštěvoval denně a vozil z Prachatic suchou stravu a normální vojenské jídlo ve várnících a my jsme si tam žili jako na dovolené ROH, místním zemědělcům jsme pomáhali skládat seno a siláž do silážních dolů, já jsem byl jediný, kdo měl řidičák na traktor, tak mi dali staříček ZETOR 3011 a mačkal jsem tu siláž pneumatikama toho traktorů.

U vjezdu do osady na levé straně byla louka zarostlá trávou a tam jsme po večerech a po víkendech hráli fotbal. Já jsem byl největší, tak jsem byl v brance. A jednou před večerem nám tam nad hlavami přeletěla helikoptéra a zakroužila, jako že bude přistávat. A nebyla to žádná Mi-8 nám známá, ale nějaká úplně cizí helikoptéra. Přestali jsme létat za balónem a sedli si do trávy, co se jako bude dít. A že se tedy dělo, soudruzi!

Pilot helikoptéry to posadil na zem, podíval se na nás a přátelsky nám zamával. Seděli jsme dál, ale zamávali jsme mu taky, čímž jsme se asi dopustili porušení přísahy Vojáka Československé lidové armády. On ten pilot (což jsme tehdy neměli ani

tušení) byl americký veterán z Vietnamu Barry Meeker, ve Vietnamu sedmkrát sestřelený, držitel Purple Heart a hromady dalších vyznamenání. Zůstal v tom sedět, za zvonici Jana Nepomuckého se vynořili čtyři lidé a šupajdili si to k helikoptéře, skočili dovnitř, bouchli dveřma a byli v cuku letu pryč. A to bylo všechno. Tím konci všechno zajímavé, co jsem v osadě Křenov viděl. Jak říkal Forrest Gump: "That's all I have to say about that!"

Zbytek jsem se dozvěděl až mnohem později a už jsem u toho nebyl. Barry Meeker s drzostí přímo americkou opakovaně přelétával jeho helikoptérou Bell 206-B Jet Ranger (já jsem si původně myslel, že to byla Allouette, ale asi nebyla) státní hranice CSSR tak nízko nad zemí, že ho neviděli ani ti pitomci pohraničníci na hláskách až tedy naposledy a vždy naložil 4-5 východních Němců, co už nechtěli být východní. Celkové těch výletů prý udělal 12 čeští soudruzi později tvrdili že jen 4, ale já myslím že se báli o prémie a kecali. A pokaždé přistál někde jinde, takže soudruzi z toho byli v Pomykove.

Při tom úplně posledním výletu (podrobně popsáno v českém i zahraničním tisku) už byl hláskářem z hranice zahlédnut a když sedl někde u Dolní Vltavice, tak už byli psohlavci nachystaní a že samopalů SA-58 ho prodávávali jako Bonnie and Clyde. Barry Meeker ale nebyl žádné ořezávátko, a tak se s prostřeleným loktem a kyčlí zvedl i se zákazníky a přes Rakousko proletěl až do Německa, kde přistál až na dvoře nemocnice, kde měl svoje stanoviště jako pilot-záchranář pro Alpskou horskou službu, takže si pamatoval, kam má letět.

K dalšímu studiu:

<http://www.vrtulnik.cz/accidents/stret3.htm> (ctete opatrně, napsali to nejaci inženýři, asi komunisti)
<https://blog.idnes.cz/vaclavkral/barry-meeker-cesta-ke-svobode-lipno-1975.Bg11020007>
https://sk.wikipedia.org/wiki/Barry_Meeker
<https://www.nytimes.com/1975/08/19/archives/us-pilot-under-czech-fire-lifts-3-to-west-us-copter-pilot-lifts-3.html>

S P O R T

Satoranský vítěz ankety

Nejlepším českým basketbalistou uplynulé sezony byl vyhlášen Tomáš Satoranský, anketu vyhrál už podeváté. Mezi ženami poprvé triumfovala Emma Čechová.

Bronz slalomářů

Vodní slalomářka Valentýna Kočířová den po triumfu v kajaku získala na MEJ zlato v kanoi. Bronz mají Tomáš Indruch a v kategorii do 23 let Adam Král.

Katz šampionkou

Česká puškařka Klaudie Katz získala na mistrovství Evropy do 23 let titul v olympijské třípolohové střelbě. Vítězka kvalifikace Veronika Blažíčková skončila pátá.

Triumf juniorky Kočířové

Sedmnáctiletá vodní slalomářka Valentýna Kočířová se stala v Épinalu juniorskou mistryní Evropy na kajaku. Lucie Vaculová byla čtvrtá.

Stříbrná štafeta

Atleti do 19 let vybojovali ve smíšené štafetě na 4x400 metrů na mistrovství světa v americkém Eugene stříbrné medaile. Sestava Lukáš Mareš, Sophie Pischnotová, Jakub Mareka a Linda Botková časem 3:18,6 nestačila jen na domácí tým.

Nejhorší, co může řidiče potkat je dostat průjem v zácpě.

TEAL'S = INDEPENDENTS = LABOR FAILURE FILES

#17 - BROKE HOUSING FOR AUSTRALIANS. BUYING VOTES AT OUR EXPENSE

So the Immigration Minister, Tony Burke, just announced he wants to give citizenship to all 2.9 million temporary visa holders in Australia, and in the same breath told us that THIS is actually the solution to the housing crisis.

Let's just sit with that for a second.

Labor added 1.5 million people to this country since taking office, broke the housing market in the process, and now knows it cannot build its way out before 2028. So instead of fixing it, they're converting those same arrivals into 3 million votes to stay in power long enough to keep destroying Australia.

And while they are doing that, everyday Australians who worked their whole lives, paid their taxes, played by the rules, are watching their kids get locked out of the property market entirely. Young Australians who did everything right, saved everything they could, are now competing against foreign capital and a demand surge this government created and cannot fix. The median house price in Australia is sitting just under a million dollars. A decade ago, it was half that.

And Burke said it himself on the Pawan Luthra Podcast where he told an Indian media audience: "We can't run our health system or build the houses that we need without immigration now."

He also bragged in the same interview about running mass citizenship ceremonies and said the cheers from Indian attendees are always the loudest. He laughed about the fact that new citizens were happy with him for it.

Here is why that matters. Temporary visa holders cannot vote. Australian citizens can, and in this country voting is compulsory the moment you hit the roll. To become a citizen you need four years of lawful residence. A significant chunk of those 2.9 million temporary visa holders are already well inside that window. The next federal election is 2028.

As of 30 June 2025, 32% of Australian residents were born overseas. The highest proportion recorded since 1891. So why right now. Why 3 million. Why is citizenship suddenly the headline answer to a housing crisis that is getting worse by the month. The government's own housing advisors confirmed Australia is completing around 174,000 homes a year against a demand of 240,000. They are 66,000 homes short every single year. Adding 3 million new citizens does not close that gap. It blows it wider. This is not about the people coming into our country. This is about what this government needs from them in 2028.

Now let's look at what has actually been happening for the Australians already here while Burke was busy on podcasts.

Over 122,000 Australians are homeless right now. 280,000 people accessed homelessness services last financial year. New housing is going up in communities around the country and the question nobody in government wants to answer is who gets priority access to it. How many Australian citizens have been sitting on a social housing waitlist while this government was processing 1.5 million new arrivals.

Foreign investors have been directed into new apartment developments, channelling overseas capital into building projects where the profits leave Australia, while everyday Australians compete for the same shrinking pool of housing those developments were supposed to fix.

Victorian farmers are being hit with levy increases of between 130% and 160% on land their families have farmed for generations. On land some families have worked since before federation.

Over 50% of your superannuation is now invested overseas. Not in Australian housing, not in Australian infrastructure, not in anything that puts downward pressure on your rent or your mortgage.

Every solution this government reaches for looks outside Australia. Foreign capital to fix the housing crisis. Mass immigration to fix the economy. Australian retirement savings propping up foreign markets. The question of what we could actually build or invest in for the people already here does not seem to make the agenda, because the agenda is 2028.

When a government creates a crisis, it cannot fix and then buys 3 million votes to stay in power through it, you have to ask who it is actually working for. Because it is not working for the 122,000 Australians sleeping rough tonight.

Australia has 27.6 million people. 68% Australian born. 32% overseas born. Numbers do not lie.

Here is the other thing worth saying clearly. The Teals and Independents sitting in parliament right now are not an alternative. They vote with Labor on the issues that matter, they take their money from the same donor networks, and they deliver the same outcomes dressed up in a nicer cardigan. Boutique Labor is still Labor. If you are done with Labor, voting for their useful friends in teal gets you Labor with better optics and nothing else.

You do not have to choose between the parties that have been breaking this country between them. There are Australians on the ballot who are not aligned with Labor to ruin Australia, not networked into the same machine, and not interested in managing your decline while calling it progress.

18.8 million Australian born people who decide to use their vote as actual leverage is a force no politician on earth can ignore. Labor knows it. The Teals know it. The Independents know it. That is exactly why they want you to feel like you have no other choice.

You do. Use it.

Share this with every Australian who needs to see it.

You know what to do on voting day. Vote ON.

SOURCES

Tony Burke interview — The Pawan Luthra Podcast (Indian Link):

<https://www.youtube.com/watch?v=dG3539wimfE>

The Nightly — Burke interview coverage:

<https://thenightly.com.au/politics/home-affairs-minister-tony-burke-assures-indian-community-immigration-is-the-answer-not-the-problem-c-22219924>

ABS — Australia's population by country of birth June 2025:

<https://www.abs.gov.au/statistics/people/population/australias-population-country-birth/latest-release>

Wind Turbines

Jessica Grocott's

Before we cover tens of thousands of hectares of regional Australian farmland with wind turbines there are some questions that deserve straight answers.

On February 25 2025 a massive wind turbine on the Frontier II wind farm near Kildare Oklahoma collapsed on a calm day with no wind. The turbine was only four years old. It was made by Nordex, a German manufacturer. Residents four miles away heard what sounded like an explosion and felt the ground shake. The cause has never been publicly explained. The other 73 turbines on the farm kept running.

This is not an isolated incident anywhere in the world or here in Australia.

In Australia alone in recent years. A turbine at Cullerin Range Wind Farm in NSW caught fire in 2023 due to overheating with no cause ever found. A fire destroyed a turbine at Clements Gap Wind Farm in South Australia in February 2024, burning 30 hectares of farmland. Firefighters had to wait for it to burn out because they could not safely approach it. A 36 year old worker named Jess Patience was killed at Golden Plains Wind Farm in Victoria in November 2023 when a 22 tonne blade crushed him. Blade parts fell from turbines at Golden Plains again in September 2024. The Berrybank wind farm in Victoria was shut down in early 2025 after a turbine collapsed. A fire destroyed a turbine at a Victorian wind farm in May 2025 with a burning blade falling to the ground.

Australia currently has around 3,500 to 4,000 turbines operating across 90 wind farms. The government plans to install thousands more.

The turbines currently in Australia are mostly built by European manufacturers. Vestas from Denmark and Siemens Gamesa from Spain and Germany dominate the existing fleet. Goldwind from China has a growing presence here. The Oklahoma turbine that collapsed was made in Germany. The Victorian turbines that have caught fire were made in Denmark. The origin of the manufacturer does not appear to be the deciding factor in whether these things fail. The deciding factor appears to be that they are enormous, complex machines operating in demanding conditions with inadequate reporting requirements and no mandatory decommissioning bonds.

Globally, Scotland Against Spin has documented 304 confirmed turbine collapses, 499 fires and 762 human injury accidents to the end of 2025. They believe this is only the tip of the iceberg because there is no mandatory global reporting system for wind turbine failures.

Now the questions nobody in Canberra is answering. Who cleans up when a turbine collapses on a farmer's land? The energy company in Oklahoma handled it that time. But what happens when that company goes broke or walks away in 20 years? Who pays for blade disposal when they cannot be recycled and are being buried in landfill? Who is liable if a fire starts on a 40 degree day in the Australian bush and spreads to a neighbour's property? Who compensates farmers for 30 hectares of scorched land? Most Australian states have no mandatory decommissioning bond requirement meaning if the company walks away the cost falls on someone else.

We are about to cover regional Australia with thousands more of these structures. The people whose farms and communities surround them deserve answers to these questions before the first pole goes in the ground.